

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba



— Sevişmek ne hoştur,
Yıldızların altında

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat
altına alınız. Türkiye İş Bankası'n-
da şahsınız, aileniz ve yakınla-
rınız için açtıracağınız bir
İrathı Hesap kaydıhayat şartıyla
600 liraya kadar AYLİK İRAT
veya 50.000 liraya kadar
SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ
ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ
cem'an 800.000 lira



FAAL d - 454

pa'anızın... istikbalinizin emniyeti





Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

KARAGÖZ TÜRKİYESİ

Dün, gazetelerde bir genç kız resmi gördüm: Güzel yüz. lü, fid n boylu bir genç kı ... Hayır, ne Holivut yıldızıydı, ne Paris mankeni. Radyoda yirmi bir puan yarışmasını kazanmış bir Ankara çocuğuydu bu...

Ben bu yarışmaları hiç kaçırmam: Odamda, kendimi de o bilgi kahramanı gençlerle imtihana sokarak duyduğum heyecan pek tatlıdır.

Sevinerek söylüyeyim: Benim şüpheyi duraksadığım çetin soruları rahatça cevaplandırıveren gençlerimiz pek çok. Ben ki, çeşitli konularda

çeşitli bilgileri olmak gereken bir mesleğin adamıyım! Kolay sanmayınız bunu: Eski çağlarda bir meydan savaşı. nın galip kumandanından bir operanın bestecisine, bir tenis şampiyonundan bir tıp âliminin adına kadar bilmek... Hem de kekelemeden, hem de üç, beş değil, yirmi bir suali, hem de dakikalarca düşünerek değil, bir kaç saniyede... Şipşak!

Siz, geçmişe hasret geçen Karabaş tecvit ulemasına kulak asmayınız. Onların hasret dolu hayallerinde kıyametler kopa dursun ,biz, kadını ile,

erkeği ile, şehirlisi ile köylüsü ile yeni bir millet yapısı içindeyiz.

Bütün memleket ve dünya haberlerini yalnız Karagöz gazetesinden alan eski Türkiye henüz çok geride değildir. Daha yirmi beş yıl önce rahmetli Ressam Baha'nın çizdiği karikatürlere hakikatin fotoğrafı diye bakan Türk köylüsü, şimdi Radyo Gazetesinin resmi ağzına bile bir gözünü kırıp dudak uciyle gülüveriyor!

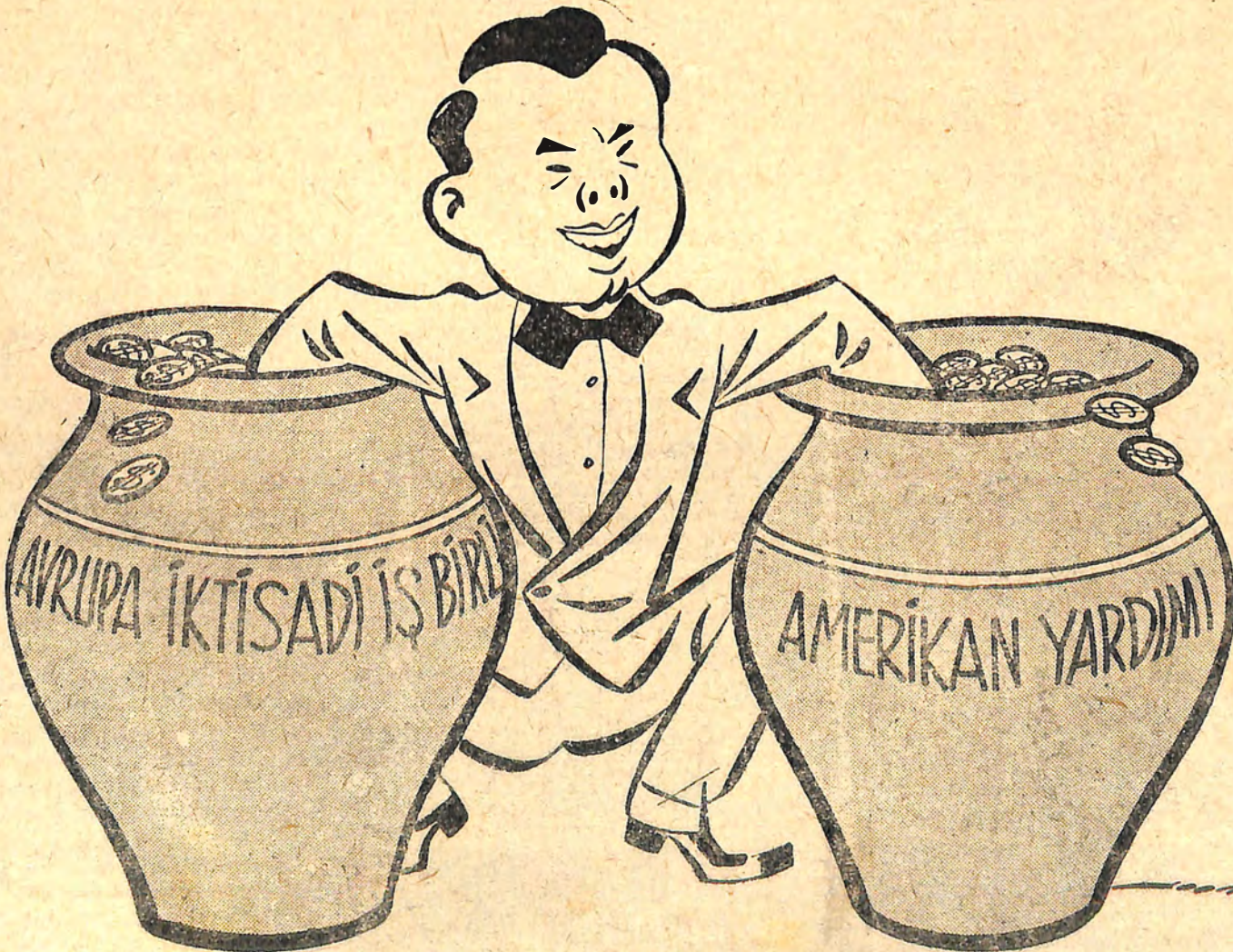
Ne yol, ne baraj, ne fabrika... Çeyrek asırda bu kafa değişmesi... İşte asıl mucize!

Artık, kalemi her eline a-

lışta, karşımda yirmi bir puan şampiyonu Nazan Arslantepe'yi görüyorum. Bu beyaz hayal, bana, kafamda ve kalbimde uzun yılların bilgi diye, duygu diye, düşünce diye biriktirdiği ne varsa, hepsine ışıktan tutan gözlerle bakarak gülümsüyor.

Bu güzel, ama acı gülümsemeden hepimiz, hepimiz sevinmeli ve hepimiz, hepimiz korkmalıyız: Sütun sütun yazanlar, meydan meydan konuşanlar... Hele iktidar koltuğuna kurulup karşısındakilere göz yerine Kaf dağı burunlarının delikleriyle bakanlar!..

Yusuf Ziya ORTAÇ



Polatkan — Oooh... Bir elim yağda, bir elim balda!.



Bilinmiyen Masraflar

Belediye bütçesinin sosyal yardım kısmı varmış. Bu sosyal yardım ne ola? Hep birden düşünelim, bakalım Belediye bütçesinin sosyal yardım parasiyle neler yapılır?

İstanbul'a taşradan gelenler arasında iş bulamayıp bütçünün yoksul düşen yaşlılar vardır. Te-davi için gelip de geldiğinden daha da kötü durumda sürünüp kalan kadınlar, çocuklar vardır. Dilemek zorunda kalan kimsesizler vardır. İstanbul, koca bir büyük şehir bu...

Köylerine, kasabalarına dönmek yol parası olmayan bu zavallılar sokaklarda sürünür kalırlar. Olsa olsa, Belediyenin sosyal yardım parasiyle, bunlar köylerine, kasabalarına gönderilir. Hayır... böyle olmaz. İstanbul Belediyesi'nin kapısında bir yol parası 2 lira, 3 lira için günlerce sürünürler. Resmî muamele uzar da uzar. En sonunda bu yoksullara, zavallılara, hastalara, kimsesizlere, ancak İstanbul Belediyesinin sınırları dışına çıkacak kadar bir para verilir. O da verilirse... Tahsisat bitti, para yok, bekleyin, gelecek, diye sanından bezdirilenler de ayrı...

Hale şunlar İstanbul Belediye-

sinin sınırları dışına çıksın, sonra ne olurlarsa olsunlar... Kime sordular da geldiler? Biz onları davet mi ettik? Zâten kendimiz sığıpıyoruz, bize para bırakacak olan turistlerimize bile yer bulamıyoruz. İstanbul'u duyan koşuyor...

Belediye bütçesinin sosyal yardım paraları her halde bu işlerde kullanılır. Ama bir de duyuyoruz ki, yoksulları köylerine, kasabalarına değil, belediye sınırları dışına atacak para bile zor bulunan sosyal yardım parasiyle, hediye altın tabakalar, çakmaklar alınıyor. Alanlar kim? Belediye Encümen üyeleri. Kime almışlar? Belediye Reis Muavini ne...

Belediye Reis Muavini, Bilecik Valiliğine atanmış. Belediyedeki arkadaşları onu, öyle çok seviyorlarmış ki, gönüllülerinden bir hediye almayı geçirmişler. İnsanın günlünden neler geçer. Gönüllülerinden geçen hediyeyi ceplerinden para verip alacak değiller ya... Gelesin, Belediye Bütçesinin yardım faslı. Bir altın tabakayla, bir de çakmak alıp aralarından ayrılan zâta vermişler. Kim bilir, nasıl ayrılık ziyafeti, o ziyafette ne «veda» nutukları çekilmişti. Son-

ra iş her nasılsa mahkemeye düşmüş. Belediye parasiyle hediye alanlardan biri mahkemede şöyle diyor:

— Belediye Daimî Encümeninde, terfi ederek, başka yere tayin edilen yüksek makam sahiplerine bir hediye almak âdet olmuştur.

Aman ne güzel âdet bu. Hem de yüksek memurlara... Öyle ya, en çok onların hediyeye ihtiyacı var. Pek çok sevdikleri zata hediye almak için kimsenin keseye davrandığı yok. Belediye parasından cömertlik. Ooh, ne iyi...

Mahkemede, sanıklardan biri kendisini şöyle savunuyor:

— Biz, evet, altın tabakayla çakmağı alıp hediye ettik ama, bunların parasını yardım faslından değil, «bilinmeyen masraflar» kısmından aldık.

Türkçede «kitabına uydurmak» diye bir deyim vardır. İşte bir kitabına uydurma örneği karşındayız. Altın tabakayla çakmak, yardım faslından alınmamış da, «bilinmeyen masraflar» faslından alınmış. Ne değişiyor? Hem bu «bilinmeyen masraflar faslı» da nasıl bir masraftır? Ne güzel bir fasılmış bu... Nasıl olsa «Bilinmeyen masraf» hesabı, kitabı da yoktur, ister altın tabaka alınır, ister altın kafe... Artık insaflarına kalmış.

Şimdi size, daha şaşacağınız bir şey söyleyeyim. İstanbul Belediyesi, kendi memurlarının sırayla on beşer gün, birer ay yazın dinlenmeleri için Florya'da evler yaptırmıştı. Bir gazete bu evlerde kalanların adlarını açıkladı. İçlerinde Belediye'den tek kişi var. Geri kalanları da hep sayılı kişiler. Bunların bir çoğu da, bu evleri ses sanatçıları ha-

Çuval Modası



Hamal — Haniya götürellim..

nımlara vermişler. Şimdi bu Belediye evlerinde şarkıcı bayanlar yan gelip dinleniyorlarmış.

Daha şaşılacak bir şey söyleyeyim. Her hangi bir yurttaş, eli ni kolunu sallayarak bu Belediye evlerinin olduğu yere gidemiyormuş. Polisler çevirip sorguya çekiyorlarmış. Orası, yasak bölge gibi bir şey olmuş.

Daha da şaşacağınız bir şey söyleyeyim. Bu evlere girenler, bir ay oturup çıkacaklar, yerlerine başkaları taşınacakken, girenler çıkmıyorlarmış. Ne yaparsınız? Çıkmıyorlar işte. İstimlak edilen evlerin 24 saatte boşaltıldığı İstanbul'da, Belediye evlerine bir giren, bir daha çıkmıyor.

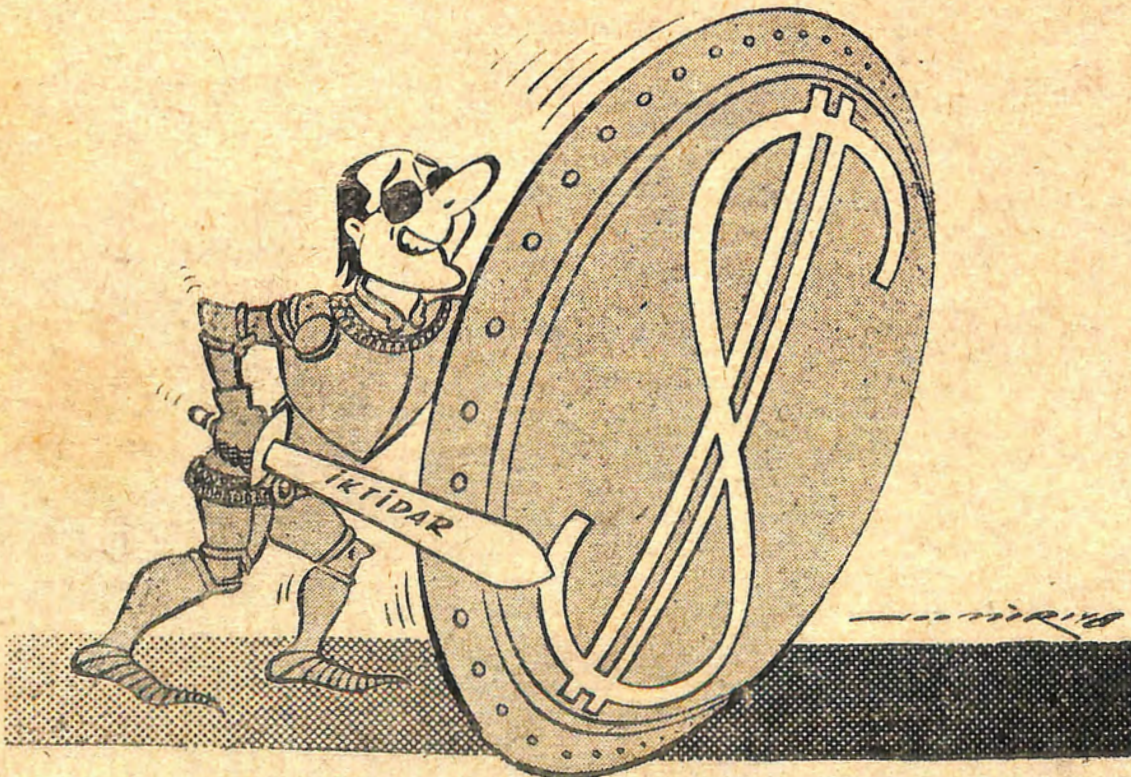
Bir şey daha söyleyeyim de bütçünün şaşın. ağzınız açık kalır. Belediye parasiyle hediye aldıkları için mahkemeye verilen sanıklar da, Belediye evlerinde oturanlar, çıkmayanlar arasında.

Bütün bunları gazeteler cayır cayır yazıyor ama kimsenin al-dırdığı yok.

İstanbullu hemşeri belediye vergisi ödesin, ha babam yere tükürdü, tramvaya atladı diye ceza versin de, Belediyenin bütçesini doldurmaya çalışsın.

Amerika Cumhurbaşkanı'nın sekreteri, bir tüccardan, karısına bir kürk hediye aldı diye yer yerinden oynadı. Bizdeki hediye tüccar malı değil «mîrî malı» ama kimsenin kılı kıpırdamıyor. Ağkolsun bize...

359.000.000 Dolar dış yardımından sonra:



— Ne kadar muhalif varsa çıksın karşına!...

KIRK-anbar



Fırını kapatıp meyhaneye açın

Manava, 1 (Buzdolabı) gibi
kızak alırken, bakiyi, mutfak
kızak, fırınlar, bakiye - baki
kızak - bakiye az olmasın
bakiye

NE YAPAYIM
BİRADER
ÖBÜR İSTE
EKMEK
KALMADI

**Suçlu bulundu: Fiatları
yükselten gazetelermiş**



YOHH...
BİZ ÖYLE ÜNİVERSİ-
TE, YÜKSEK OKUL ME-
ZUNU DEĞİLİZ, 200 LİRAYA ÇALIŞ-
MAYIZ...

Acılış töreni
için alınan koç
beklemekten
zayıfladı



KOÇ....YİĞİT

BAKKAL

-BİZİM SEMTİN EN
UCUZ BAKKALI, KARDEŞ.
HİÇ GAZETE OKUMAZ
MAŞALLAH..

**200 lira aylığı az bulan
800 çöpçü istifa etti**

VURGUN:

Asıl mânası aşık. Son yıl-
larda en büyük aşk paraya
karşı duyulduğundan, ihtikâr
yoluyla yapılan büyük kazanç-
lara vurgun ve bir hamlede
milyonlar kazanan zamane
muhtekirlerine de vurguncu
denilmektedir.

VURMAK:

Bizim sayabildiğimize göre
yirmiden çok çeşitli mânası
olan zengin sözdür. Sırasıyla
sayalım:

Bir şeye bir başka şeyle
vurmak. Meselâ: Çiviye çekice
vurmak.

Bir şeyi yere vurmak: Çu-
valı, öfkeyle yere vurdu!

Eskiden adına hesap deni-
len aritmetikte bir rakamı
bir başka rakama çarpmak:
sekizi dokuza vurmak!

Bir sözü, bir hareketi ol-
duğundan başka anlama ge-
tirmek: Şakaya vurmak!

Tatbik etmek, uygulamak:
Çibana yaka vurmak, sırtına
lâpa vurmak.



Güneş vurması, balığın ka-
raya vurması, kömür vurma-
sı, yalanın yüze vurulması,
falbın vurması, hep ayrı ayrı
mâna farklarıyla aynı kelime-
dir.

Fakat, günümüzde en önem-
li kullanış veri, biçimine ge-
tirip kârlı bir iş vurmaktır.

YUMRUK:

Ellin beş parmağı sıkılmış
şekli. Döğüşte kullanılır: Yum-
ruk yumruğa geldiler, deriz.

Atalarımız «El yumruğu ye-
miyen kendi yumruğunu Boz-
doğan armudu sanır» buyur-
muşlardır.

Yumruk, küçümseme maka-
mında da kullanılır: «Yumruk
kadar şey» deriz.

Gözdağı vermek mânasına

dilimizde «Yumruk göstermek»
tâbiri vardır.

Tevfik Fikret, zulümden şî-
kâyet ederken:

Yumruk elvermemiş, topuz
vurmuş,
Hak diyen ağzı taşla sustur-
muş!

diyor.

Palavracının biri, kahvede:

— Bir yumrukta dört dişini
birden kurdım!

Diye öğünürken, içeri giren
sahici bir kabadayı:

— Ulan kimin?

Diye güreyleince, herif boynu.

nu büküp fısıldamış:

— Sarımsağın!..

YUTKUNMAK:

Tükürüğünü yutmak, yahut
ağzında hiçbir şey yokken, var-

muş gibi, yutma taklidi yap-
mak. Manav dükkânı, lokanta
vitrini, hele yazın plâjda ma-
yolu bir güzel karşısında ağza
dolan sulu aruları yutmak!

En önemlisi, dilin, yahut ka-
lemin ucuna kadar gelen bazı
sözleri, evirip, çevirip, içe sin-
dirmek!

YÜREK:

Kalbin öbür adı. Cedaret an-
lamında kullanılır. Şu eski ra-
mazan mânisi meşhurdur:

Yenicami direk ister,
Söylemeye yürek ister!

Türkçede, yürek halk diline
işlemiş, çeşitli mânalar taşı-
yan bir kelimedir:

Sevindiğimizi «Yüreğime su
serpildi», üzüldüğümüzü «Yü-
reğimin yağı eridi», korktuğu-
muz «Yüreğim hop etti» diye
anlatırız.

Yahudinin korkaklığını an-
latmak için ise: «Yürek Sela-
nik» derler.

Zamanımızda böyle Yahudi
kalmadığını artık Mısır'daki
Abdül Nâsir bile biliyor!

LKİN köyden Recep, amcası Mahmut, amca oğlu Yusuf geldiler. İstanbul'da iyi bir iş bulurlarsa, geride kalanlara «Tez, koşun gelin» diye mektup yazacaklardı. Recep'le Yusuf yıkım işçisi oldular. Recep'in amcası Bekir Ağa da temizlik işçisi oldu. Bir ay kadar çalışıp, İstanbul'daki durumu öğrendikten, yeni gelecekleri iş yeri sağladıktan sonra köye mektup yazıldı. Recep'in dayısı Bekir, ikinci bölüm gelenler arasındaydı. Bekir, Recep'i köyden çıkarken üstündeki yırtık, pırtık elbiseler içinde görünce:

— Len bu ne? Bu goca şehir yirde hevâya mı çalıştın yattın? Bir yeni urba dikinemedin mi? diye sordu.

Recep:

— Gulağasma dayı, daha ne oldu ki, düneğin bir, bugün iki.. dedi.

— Len, bi yabanlık pantol ney de mi alamadın?

— Dur hele, ahrız dayı..

Gündüzleri istismlâk edilen yalıpılarda çalışıyorlar, geceleri de hep bir köyden altı hisım, büyük eski bir evin alt katında, bir tek odada yatıp kalkıyorlardı.

Recep'in dayısı Bekir, öbürlerinin değil de, ille Recebin neden yeni bir elbise yaptırmadığını bir türlü anlayamıyordu. Ötekiler nasıl olsa urba murba almazlar. Köyden nasıl geldilerse, yine öylece dönerler. Ama bu Recep köydeyken, yatar kalkar:

— Hele bi İstanbul dinen şehere bi varalım, biraz para yapalım. Sırtımıza yeni bi urba dikineelim, der dururdu.

Hiç değilse bunu günde üç, dört kere söylerdi. Oğlan, giyme kumaşama iyiden iyiye düşkün. Dayısı ona bu yüzden «Hevâyi oğlan, deli oğlan» derdi. Daha askerliği ni bile yapmadı. Gurbete de ilk

çıkışı.. Askere gitmeden gurbete düşmeden bir erkek, erkek mi olurmuş? Elbiseye bunca düşkün olsun da deli oğlan, bi elbise almasın, olur bir iş değil..

Hepsinin üstü başı bitikti ama, en kötüsü Recebin elbiseleri idi. Ceket, üstünden dökülüyordu. Pantolonun kumaşıyla yamaları birbirinden ayırılmaz olmuştu. Paçalar, kollar ligme ligme.. Sa- bahtan akşamacak taşlar, demirler arasında kazmayla, kürekle, mülle, varyozla çalışmaktan yırtık pırtık elbisesi temelli dökülüyordu Öbürlerinin kılığının da o nunkinden ayırdı yoktu. Ancak, onlar ufak tefek olduklarından elbiselerinin yırtığı pırtığı Recebinki kadar göze batmıyordu. Yaş on dokuz ama Recep koca bir yiğit. Erkek azmanı, çam yarması dedikleri işte bu. Yedi köyün bir delikanlısı. Ayağına uyan hazır-cıda papuç bulamadığı için, şimdyecek hiç papuç giymedi. Hep, kamyon lastiğinden çarık giyer. Elbise üstünde, yatır türbesinin parmaklığına düğümlenmiş adak çapıtları gibi duruyor. Gece yataırken Recep, elbisesini hiç çıkarmaz. Soyunup giyinirken elbise çatır çatır sökülür, yırtılır. Bir kere her nasılsa üstüne geçir-miş, en iyisi bir daha çıkarmamak.

Üç ay çalıştılar. Elbiseye düşkün değillerken Recep'ten başka hepsi, iyi kötü birer kat yabanlık elbise aldılar. Kimi elden düşme ceket aldı, kimi kullanılmış asker kütlotu uydurdu. Hepsini az buçuk

kılığını düzdü. Bir Recep'in aldığı ettiği yok. Dayısı:

— Len oğlum, bu ne iştir, temelli cıvı oldun. Edep yerin zühur edecek.. diyorsa da, Recep:

— Hele dur dayı hele dur.. diye onu atlatıyor.

İstanbul'da ilk gelenler altı bu- çuk ay sonrakiler beş buçuk ay çalıştılar. Kış geldi. Hepsini de al- lacağını alıp yükledi, köye dö- nüyorlar. Recep yine o Recep.. Üstündeki urbanın urbalığı kal- madı. Recep de hiç bir şey alma- dı değil. Aldı ama, bir tek elbise almadı.

— Len uryan kalacaksın, şor- dan git sırtına bir urba uydur..

— Durun hele..

Dayısı iyice kızdı:

— Tövbeli misin hey oğlum, senin besbelli ar damarın çatla- mış, git şordan.. diye Recep'i ko- gunca:

— Canım dayı, bizim de bir bildiğimiz var helbet, dedi.

— Neymiş o bildiğin?

— Canım dayı biz elbise alma- dık mı? Aldık. Parayı sokağa at- tık. Hem de elbisenin şahını al- dık. Gel gör, bi sahat giymeğe kısmet olmadı. Bi aylık kazancı- mız uçtu, gitti.

— O nasıl iş? Yoksa güzelim elbiseyi çaldırдың mı?

— Yo. No çaldırması... Vara- çalmaydı da, biri giyeyi.

— Yoğusam yitirdin mi len?

— Vara yitireydim. Bırak da- yı, yaramı depresdirme..

— Yoğusam dara geldin de yok parasına sattın mı?

— Değel vallaha...
— Yoğusam kumarda ütıldün mü?

— Tövbeye... Kumar da neymiş dayı?

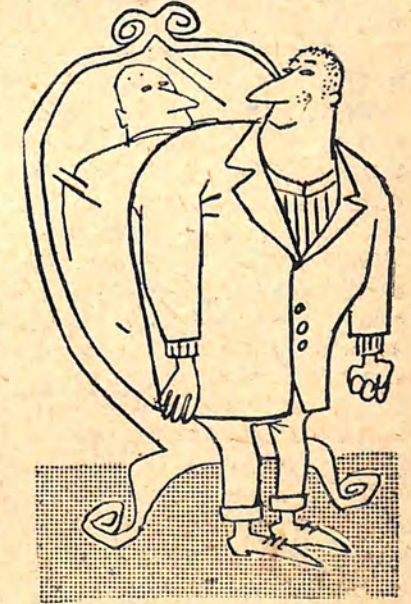
— Len adı batası, elbise uçtu mu? Çaldırmadın, yitirmedin, ku- marda v rmedin, satıp etmedin, imanı kırık alçak, bu elbise dur- duk yerde uçtu mu?

Dayısı Recep'i iyice sıkıştır- mıştı. Recep de olanı biteni anlat- mak zorunda kaldı:

— Yahu, biz koydeykene hele bi İstanbul'a varalım da, bi efen- di kılığına girelim, demedik mi?

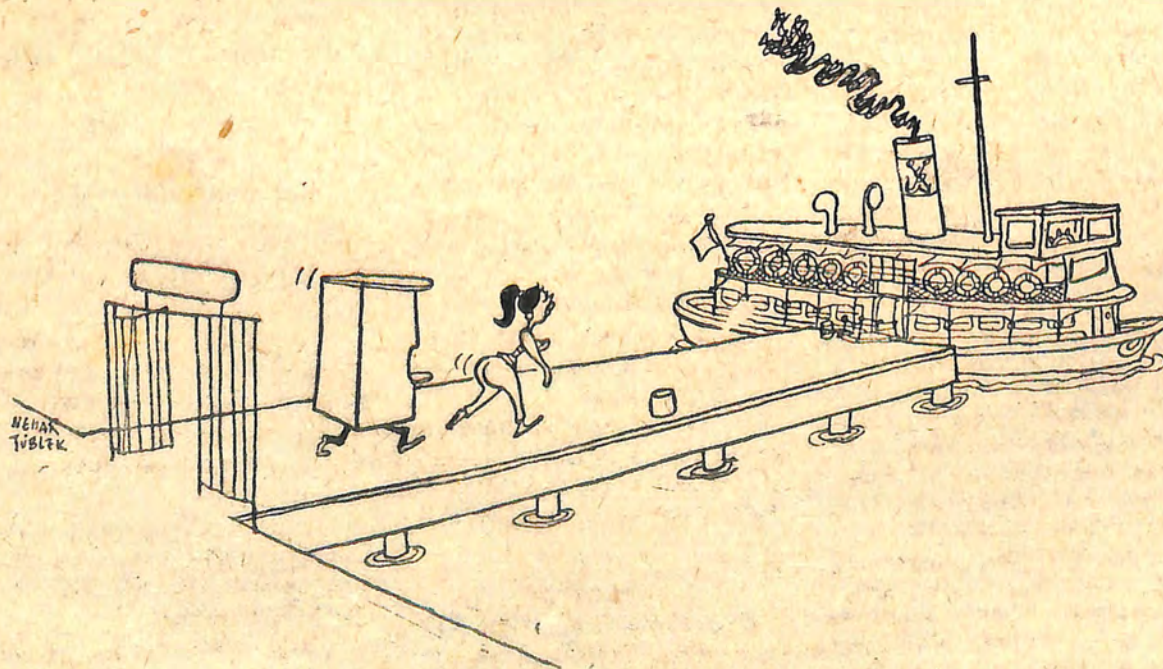
— Dedin de bu mu efendilik?

— Dur da diğne. İstanbul'a gel- dik. İşe girdik. Yemedik, içme- dik. Mâmit emicemnen oğlu giller kofte ney bile yidiler. Biz yidik



mi? Yok! Yusuf dersen sinema- ya bilem gitti. Biz gittik mi? Yok! Düz daban İbrahim goy- nek aldı, sahat aldı. Biz aldık mı? Yok! Amanın para toparlansın da bi urba alalım dedik. Zabah akşam urbacı dükkânlarını kolla- dık, urbanın şahını seçtik. Bir ay diyende cebimizde yüz sekizen pangınot oldu. Urbayı gozümüze kestirmişiz. Vardık dükkâna. Sen hazarcı dükkânına girdin mi da- yı? Sen urbacı milletini gordün mü ki kerem? Yok, nirden gore- ceğn? Tükkâna varır varmaz, çe- piçevre beni guşattılar. Şaştım galdım. Yoldan gitsen, kimse dö- nüp suratına bakmaz. Tıramvaya neye binsen, üstüne sürtüneceğn deydi senden gaçar. Burda elime, ayağıma düşdüler. Pek ağnaya- madım ya, bunlar ya urum, ya da yafudı. Herifler pervane oldu- lar, önünde ardında fır fır dönü- yorlar. Kimisi «Buyrun» diyo, ki- misi «emredin» diyo, kimisi «pa- şam» diyo. Ben şaşdım galdım. Sen ne diyon dayı, dilim dutuldu bē, bi lāf çıkmıyo ağzımdan. Ki- mi yakamı dutuyo, kimi paçama saldırıyo. O goca tükânın efen- disini, uşağı hep ayağıma töküldü. Gaçıp gideceğim, ayıp. Orda dur- sam, lāfımı unuttum temelli. Ben- den bi lāf çıkmadığını görölce, tükânın zahabısı, ordaki adamlar-

Vapur iskelelerinde seyyar gişe kullanılıyor!..



YAZISIZ!

rına:

— Ne duruyorsunuz, ağamıza bi gat elbise çıkarın, dedi.

Ben de yüreklendim:

— Hee, iyi bildin hemşeri, bi gat urba... didim.

Hangi bi gat, önüme yüz gat urbayı töktüler. Bre dayı allasen, urbacı tükânına girmemişsin, bilmezsin, bi de söylersin. Urbalara baktım, hepsini goynüm çekti. Bu urbalarından birini gey, mebus oldum deyî koye var. Töbe, heç kimse ağnamaz. Ben öylecene durukene ild yandan ikisi gollarıma yapıştı, ceketî çıkardı. lar.

Ağam şonu gey, tam sana uygun... dediler.

Neyin geymesî, ceket daha goyumdan girmiyö. Tükânın zahabısı:

— Üç lümere böyüğünü virin, dedi.

Üç lümere böyüğünü getirdiler. Lih. olmuyo. Tükândaki urbaları bir bir hep smadılar. Yafudî oğlanı bi maşallah çekti.

— Bi de şonu gey ağam, dedi.

Herüfler beni duttu, zodunnan ceketî bedenime geçirdi. Sonram, beni şölecene godular, hepisi garğıdan bakıp bakıp, maşallah çektiler. Tükânın zahabısı:

— Bu eyi oturdu, sımarlama ossa, bu gader olmaz. Pantalo da geydirin, dedi.

İki kişi birden bacaklarına vardılar. Pantalo sıyırdılar. Küskü demiriynen goca daşı galdırır gibî, ha babam, de babam, pantalo ayağıma soktolar. Garşına geçip, uzaktan bir bir baktılar. Birer daha maşallah çektiler. Bi oğlan «Aynaya hak bi yol» dedi. Aynaya gotürdüler. Beni bi gorsen dayı, töbe tanıman. Böylecene bi koye varsam, millet vali gelmiş deyî feleşini şaşırır. Ben:



— Gaça bu urbalar, dedim.

— Parası goley, hele sen bi beğen de ağam. Bizim vazifemiz sizi memnun etmek, dediler.

— Ben sizden memnunum, Allah da sizden memnun ossun, urha gaça? deyî bi daha sordum.

— Şimdiki zamanda bu urba paraynan mı, bedafa... dediler.

Biri susuyo, biri konuşuyo.

— Tas tamam da oturdu.

— Bu gader olur de ki sımarlama. Sımarlama ossa böyle olmaz.

— Bi yaraşdı ki hemikerim, eh...

Ben de onlara:

— Aldım, gabul ettim, kaçça? dedim.

— İki yüz yetmiş lira, demez mi?

— Gardeşlik, çıkar elbiseyi, dedim.

— Beğenmediniz mi? deyî sordu.

— Beğendim beğenmesine, emmo bahalı...

Aman dayı, ne ağzı galaba bi herif!

— Böyle gumaş şindik yok, dıyo, şu gumaşa bak bi yol da öyle konuş, diye. Halis muhlis İngiliz: gumaşı...

— Hâşâ bizim gumaşa bi özür bulduğumuz yok. Urbayı da beğendik. Velâkin bize bi ay misaade...

Herif, İngiliz gumaşı, diyo, başka demiyo. «Bu urbayı gey, bana dua et» diyo. «Bu gumaş ölmüş oğlu» diyo. O diyo, bende ses yok. Sonunda.

— Size bi ikram yapalım, ayağınız alışsın... dedi.

Urbayı iki yüz elli gaymeye verir oldu. Ben gene lih, dedim.

Herif, evlâdiyelik bi urba, diyo, müşteri olun, her zaman tükâna buyrun deyî verdim, diyo. Deriken, ine ine iki yüze indi. Tükâncı:

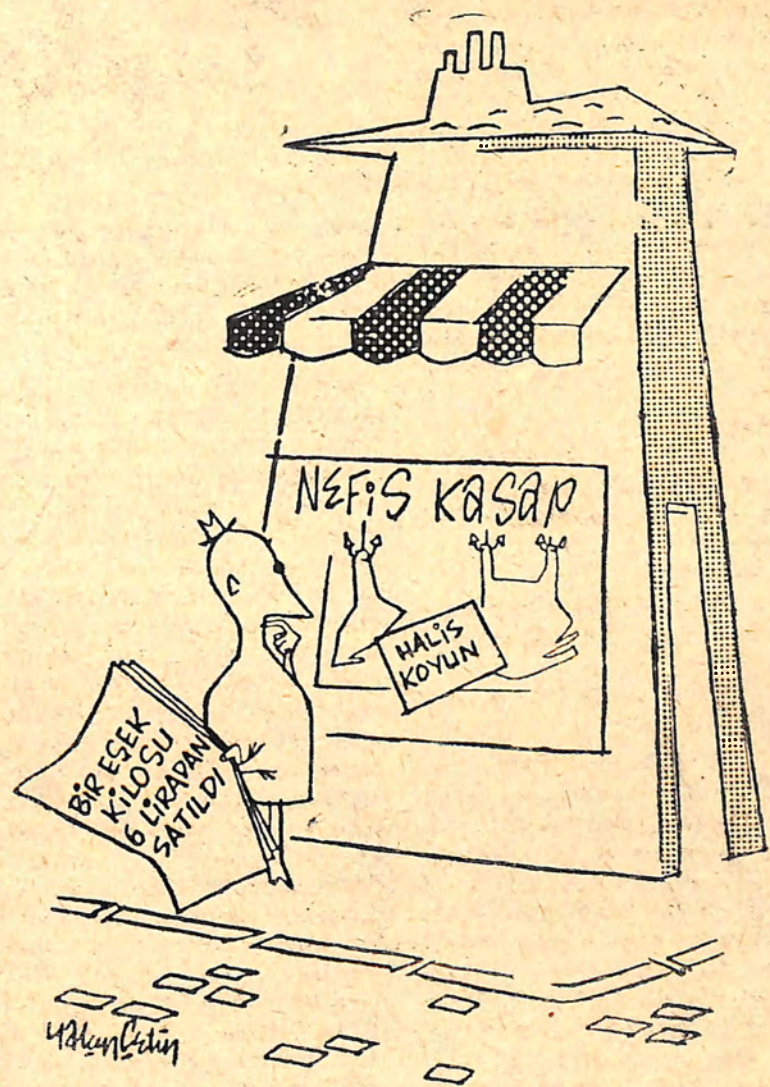
— Zararına virdim, varsın bu da böyle gitsin, zararına... deyî yemin billâh ediyö.

— Arkadaş, dedim, senin ağnayaacağın bende o gader para yok. Bende topu topu yüz sekiz. zen gaymo var.

Adam:

— Verdim, deyî bağırđı. Hadi hayrını gor, güle güle gey... Halis muhlis bi İngiliz gumaşından bi urba giyeceğın... On yıl gey, babanın oğluna ild yüze sat...

Üstümden çıkan pılı pırtıyı verdiler. Ben de yüz sekizen par, gınotu saydım. Dışarı çıktım. Yah udayı, on adım gettim getmedim, koşeyi sapıncak cart deyî bi ses çıktı. Elimi ardıma attım ki pantol ikiye bölünmüş. Eski urbaları önüme duttum, yürüdüüm. Ne yürütmesi dayı, yürütmenin mümkün yok. Ben bi adım attıkça urba cart ediyö, öteki ayağıma atınca cart ediyö. Ulan İngiliz gumaşı... Golumu oynataınca, gol soküldüyö, yenim oynatınca yen soküldüyö. Bi tenheye sapsam da kurtulsam. Temelli rezillik. Ortada anadan doğma galacağım. Yürüdükçe, İngiliz gumaşı cart curt, cart curt gldiyö. Şaşınlıktan elimden paketi düşürmem mi? Yürden alayım dir, kene, bi cayırtı ki, herkes dönüp baktı. Millet güle güle ölüyo. Eşilincek, benim pantolonu ağı hep sökülmüş. Pantolonu dağ bacağı



YAZISIZ!..

ayağımanın üstüne düştü, Tuu... O-lur iş değel dayı... Gaçmalı bes. bellî. Bi seğırttim, arkamdan:

— Deliganlı, deliganlı... deyî ses ettiler. Döndüm baktım, herif, benim İngiliz gumaşından urba. nın bi golunu elinde dutmuyo mu? Herif gülüyö:

— Ceketin golu düşmüş... dıyo.

Hay Allah... Bi yire girsem de, urbayı denişsem, eskisini geysem... Gayrı urbanın cayırtısı galmadı, soküleceğı söküldü, yırtılacağı yırtıldı. Bizim İngiliz gumaşı yollarda tokülle tokülle şükür bi ayakyoluna gapağı attım, eski urbaları geydim. Bu İngiliz gumaşının belâsından gurtuldum.

Dayısı, ehni dizine vurarak:

— Tuuu hey ulan hey... Dese, ne gitti paralar, dedi, şindik İngiliz gumaşından urba nırde?

Recep tahta bavulundan bir gazeteye sarılı bir kaç parça lâci-vert keten çıkardı.

— Tökülen töküldü, işte bunlar galdı, dedi. Koye gidincek anama vireceğim de, üstümdeki urbaları yamasın. Azız NESİN

#

Utangaç!

Bir mecliste adı lâzım değıl, lâzımı methediyö:

— Bizim kerime tasavvur edemiyeceğınız kadar utangaçtır. Düşünün, mayosunu giymeden katıyen denize girmez.

Doktor aşkı!

Doktor C., yeni hastabakıcısına o sırada, muayenehanesinin önünden geçen genç bir kadını gösterdi:

— Bak işte çilgınca sevdiğim kız budur.

Yeni hemşire, kıza baktıktan sonra:

— Güzel. dedi. Niye onunla evlenmiyorsunuz?

Doktor C. başını salladı:

— Evlenemem.. O benim en iyi hastamdır.

#

Lâf aramızda kalsın!

Bir mecliste, iki orta yaşlı kadın, başbaşa vermiş konuşuyorlardı:

— Aşkolsun sana Nebahat, kimseye söyleme diye o gün kulağın fısıldadığım sırrı gidip Perihan'a söylemişsin!

— Kim söyledi sana bunu?

— Nebahat.

— O da ne geveze, sır saklamaz kadıymış meğer. Ona, bunu kimseye söyleme diye sıkı, sıkı tembih ettiğimin haldü.

— Dur canım, kadının günahına girme, doğrusu o bana bu sırrı söylerken ben kimseye faş edemiyeciğime dair söz verdim, onun için lâf aramızda kalsın.



Öldüm Şu Adama

YUMRUK Reklam Bürosuna girerken, kapıcı durdurdu:

— İş için mi geliyorsunuz, ziyaret için mi?

— Ziyaret için..

— Öyleyse giremezsiniz.

— Saim Beyin kartvizitini göstersem..

— Hangi Saim Beyin? Bizde iki Saim var: Gıygyı Saim, Odun Saim.

— Patron olam?

— Gıygyı Saim.. Tıknaz, kısa boylu, kurbacı gözleri var. Onu söylüyorsunuz, değil mi?.. Odun Saim ondan iricedir. Koca göbekli, koca şeyli.

— Benim dediğim birincisi. Tıknaz, kosa boylu.

— Kaşının altında gözü var.

— Tamam, o!

— Nasıl bildim. Biz Filiskeli. ler böyleyiz işte. Leb demeden Lebibe kırıyı hesaplarız.

— Nereli dedin, nereli?

— Filiskeli.

— Filibe mi?

— Filiske be, Filiske! İçelin kazası.

— Silifke desene şuna!

— Demem yahu! Doğrusunu demek varken niçin öyle diyeyim?

— Si lif ke!

— Kıvrıramıyorsun. Bak benim gibi söyle: Fi lis ke!

— Peki peki, dediğin olsun!

Beni Saim Beye götürürver.

— Gıygyı Saim'e?

— He, he!

Koridordan geçip buz camlı bir kapı önünde durdular. Kapıcı:

— Sen burada bekle! dedi. Bir yerlere kınıldı. Kabul edip

★ **YALÇIN KAYA** ★

etmiyeceğini sorayım... Adın ne senin?

— Yümnü! Yümnü İnelkaraması.

— Ne tuhaf isimler var!.. Tekrarlıyayım da yanlış olmasın. Yünlü İnekarabası dedin, değil mi?

— Yümnü Yümnü! Yümnü İnelkarabası.

— Diyemeyeceğim. Senin kartazurtun yok mu?

— Neyim yok mu?

— Kartazurtun.

— ?!

— Saim Beyin sana verdiği şeyden canım. Küçümlen bir kâğıt.

— Ha, kartvizit!

Yümnü. adama kartvizitini verdi. Kapıcı odaya girdi. Birazdan:

— Buyuracaksın! dedi.

Saim, kendisini kapıdan karşıladı:

— Vay azizim, vay ruhum!.. Hangi rüzgâr yellendirdi seni?

— Poyraz!.. Fazla serin olduğundan şey tertibatımı bozuverdi.

— Keh keh keh!.. Hep aynı Yümnüsün. Hiç değişmemişsin. Aynı umursamazlık, aynı neşe.

— İşler altıköşe. Züğürtlükten ucuyoruz

Kapı vuruldu. Saim, gülümsemesini devam ettirerek:

— Girin! dedi.

Genç bir kadın. Elinde not defteri var, kalem var. Sekreter olmalı.

— Emirlerinizi bekliyorum

Saim, Yümnüden müsaade isteyip:

— Yazın Gülnur Hanım, dedi. İşkembe Mustafa, tuhafiyecilerden birini temizleyecek. Polisler, gazeteciler cinayeti niçin işledin? diye sorduklarında, «Yular marka kravat istedim. Yok dedi. Ben de vurdum.» cevabını vermeyi unutmasın. Bu tamam.. Makosen Zehrannın, Gülhanede ihtiyar bir adamla uygunsuz vaziyette yakalanmasını istiyorum. Yaşından büyük bir insanla niçin seviştiğini sorarlarsa, «Yaşlı ama, gençlere değişilmez. Çok dinç. Zira SEKİZ-DOKUZ haplarından yutuyor.» diyecek.

Yümnü salaklaşmıştı. Genç kadın odadan çıkınca:

— Bunlar şaka tabii! dedi.

— Yok canım, şaka olur mu?

— Ama bir cinayet, bir...

— Bir uygunsuz vaziyet.

— Değil mi ya?

— Ot yolmasını bilmiyen, mantar toplamaya çıkmamalı. Bizim bu işler için parayla tutulmuş adamlarımız vardır. Hapishaneye düşerlerse, ki düşerler, bakarız. Ayriyeten birkaç bin lira da veririz. İşkembe Mustafayla Makosen Zehra bunlardan.

— Acayip!

— Alışılmış usullere paydos! «Yular kravatları sık olmanızı sağlar. Sükse yapmak isteyen Yular bağlar.» demiyeceksin. Yenilik gerek, yenilik. Bizde reklam da, espri de yumruk şeklinde yapılmalıdır. Yoksa anlaşılmaz. İndireceksin yumruğu.. Yumruk Reklam Bürosu, bu yolu takib ederek rakiplerini yaya bırakmıştır.



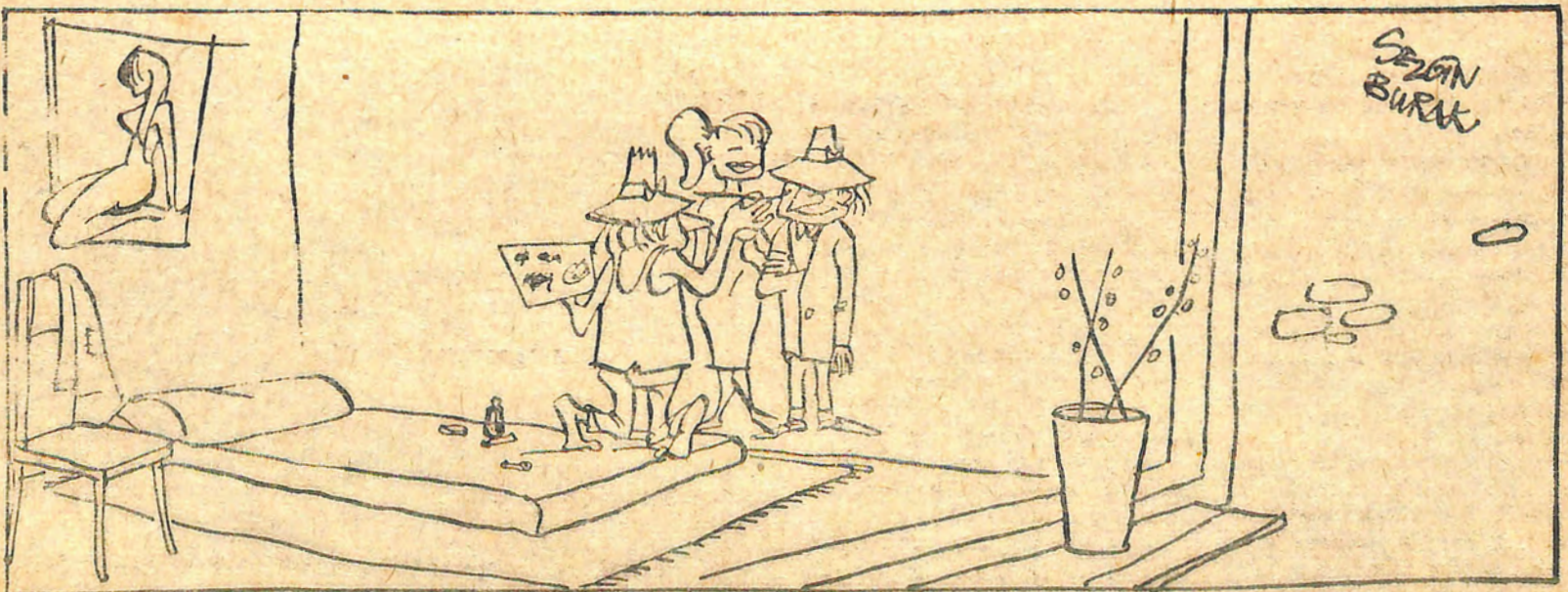
HÜRRİYET HEYKELİ..

— Reklamınız, satışa tesir ediyor mu?

— Hem nasıl?

— Nasıl?

ZÜLKÜF BEY:





HEDEFİMİZ

YAĞLI

KUYRUK

Ağustos

14

Perşembe

1958

Kuyruk

BAGIMSIZ BAGSIZ, IPSIZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

Et ve Balık alınacak

Elinde her ne çeşit olursa olsun balık ve et bulunanların Kurum'a müracaatları.

ET VE BALIK KURUMU

Kuyruk'un hususî muhabiri yattığı yerden Lübnan'da olan bitenleri bildiriyor

LÜBNAN BİZDEN ÇOK ACELE ÇELİK ÇOMAK İSTİYOR

Beyrut'a giden muhabirimizi, Kızı'derili âsiler az kalsın parçalıyacaklardı muhabirimiz küçük bir yara ile kurtuldu.

Haydarpaşa'dan seplon ekspresine binerek Brüksel üzerinden Madagaskar'a, oradan da dört gün develer üstünde seyahat ederek, ancak ihtilâlin on altıncı günü Lübnan'ın başşehri Irak'a gelebildim. Bu Irak denen yeri görmeniz şaşırıp kalırsınız. Sokaklarında deveden, filden geçmiyor.

Bilindiği gibi Lübnan, vize vermiyor. Bu sebeple Lübnan'a girmem çok maceralı oldu. Önce Habeşistan'a gittim. Habeşistan Cumhurbaşkanı Abdüsselâm ile Lübnan Kralı Hasılıkelâm, bildiğiniz gibi kardeş çocuklarıdır. Ben eskiden Habeşistan Cumhurbaşkanı Abdüsselâm'ın resmini gördüğümünden kendisini tanırım. Ona gittim, bana, Lübnana girmem için bir tavsiye kartı vermesini rica ettim. Cumhurbaşkanı Abdüsselâm Hazretleri, Türkiye'den geldiğini öğrenince çok sevindi, hem de çok şaşırdı:

— Yahu, o kadar yolu üşenmeden nasıl geldin? dedi.

Ben de, Haydarpaşa'dan Brüksel'e kadar trenle, oradan sonra bazan deve sırtında, bazan da develerin gidemediği yollarda yayan olarak geldiğimi söyledim.

Orta-Doğu hâdiselerinin patlaması üzerine KUYRUK, muhtelif bölgelere muhabirlerini göndermişti. Bu arada muhabirlerimizden Cafer de, yanına bol miktarda bez alarak Ürdün'e gitmiştir. Lübnan'da hapse atılan muhabirimizin, gönderdiği ilk yazısını aşağıda bulacaksınız.

İçin, Abdüsselâm Hazretleri Rızıkı kovmuş. Çok kızan Cumhurbaşkanı:

— Elime geçmesin o Rızık, onu yerim! dedi.

Rızık'ı tanıdığım için de bana tavsiye kartı vermedi. Habeşistan'da kaçakçılık son derece ilerlemiş. Kaçakçılar bana bir aslan postu verdiler. Ve beni hududa kadar getirerek, yolu gösterdiler. Aslan postunu giyerek huduttan girdim. Zaten Habeşistan ile Lübnan Krallığı arası çok bir şey değil. Beni aslan zannettiler. Lübnanda aslanları ehlileştirilmişler. Lübnan'ın başşehri Bağdat sokaklarında, binlerce aslan dolaşıyor. O kadar çok aslan var ki, Belediye bu aslanları sık sık zehirliyor. Bağ-

dat'ta, aslan postunu attım. Bağdat sokaklarında, Suriyeli ihtilâlciler işi iyice azıtmışlar.

— Çekoslovakya'yı isteriz! diye bağıyorlar.

İngilizler de onlara:

— Çekoslovakya'yı veremem, bana lâzım, ama Yanya'yı isterseniz vereyim, diyor.

İngilizlerin Yanya'yı verdiğinden değil, ihtilâlcileri uyutmak istiyor. Bu İngilizler ne politikacı yani, valla şaşıtm.

İhtilâlciler de İngilizlere:

— Biz bir kere ihtilâli yapmış bulunduk, eli boş dönemeyiz. Mademki Çekoslovakya'yı vermiyorsanız, öyleyse kralın başını verin! diyorlar.

Buradaki duruma bakılırsa ihtilâlciler hîrgün kralın başını yiyecekler. Bin bir zorluk.

la Kral Hasılıkelâm'ın sarayına girebildim. Kral Hazretleri benim kim olduğumu öğrenince çok fena halde sevindi:

— Bana bir iyilik yapar mısın? dedi.

— Zaten ben size yardım etmek için geldim, dedim.

— Şu altınları al da sizin tarafa kaçır, dedi.

Ben de:

— Peki, dedim.

Maksadım, altınları alıp, oradan Bülucistan'a geçmekti. Meğer Lübnan ihtilâlcileri benim niyetimi anlamak için beni, kral diye ihtilâl çetesinin reisine götürmemişler mi? Herifler, kral hazretlerine yardım için geldiğimi görünce beni kovalamaya başladılar. Beni, Cezayir hududuna kadar kovaladılar. Cezayir'e girince kurtuldum. Bu arada yaralandım, ölüm tehlikesi atlattım. Sakal traşı oluyordum Jilet körmüş, suratım kesildi. Çok kan kaybettim. Bundan sonra yine günü gününe

(Arkası geçen sayıda)



RAKİPSİZ FİLM YILDIZI: Zeki Müren, Hollywood'dan almış olduğu teklifi kaçırmamış, geçen hafta içinde Kaliforniya'ya uçmuştu. Kıymetli yıldız, hâlen June Allyson ile film çeviriyor.

“Memleketiniz dev adımları ile ilerliyor”

Bir yabancı bize gönderdiği mektupta yurdumuzdaki kalkınmadan takdirle bahsediyor

Evvelki gün, şehrimizde Kadıköy cihetinde bir ailenin ya-

veya fahri profesörlük unvanının verileceği haber alınmıştır.

hallesinde, kuru yemişçi bir Rızık Efendi vardır. Acaba herif hâlâ sağ mı? diye sordu.

Ben de Cumhurbaşkanı Abdüsselâm Hazretlerini memnun etmek için, o herifi hiç tanımadığım halde:

— Sağdır, mahsus selâmları var, dedim.

Bunun üzerine Abdüsselâm Hazretleri kızdı. Meğer bu kuru yemişçi Rızık Habeşistanlıymış ve ekselâns Abdüsselâmın akrabasıymış. Reisicumhurluk tahtında gözü olduğu



BOĞAZIÇI İNDİRİLİYOR : Şehrimizdeki istimlâklere ve seviyelerinin indirilmesine hızla devam edilmektedir. Bu arada Boğaziçi'nin seviyesi her gün biraz daha indirilerek, Karadeniz'den Marmara'ya doğru akıntının durdurulmasına çalışılmaktadır. Fotoğrafta, Boğaz sularının seviyesinin indirilmesine ait faaliyetten heyecanlı bir sahne görülüyor. (Foto: KUYRUK)

BOĞAZ SULARININ SEVİYESİ İNDİRİLİYOR Kız Kulesi de istimlâk edilecek



KIZ KULESİ İSTİMLÂK EDİLİYOR: Geçen sene restore edilen Kızkulesi trafik sıkıntısı, gidermek için bu yıl istimlâk edilerek yıkılacaktır.

Şehrimizde istimlâk faaliyetleri büyük bir hızla devam etmektedir. İstimlâk edilen yerlerin, nasıl istimlâk edildiğini tesbit için, istimlâkten sonra «istemlâk plânları» hazırlanmaya başlanmıştır. Bu

plânlara göre, eksik istimlâk edilmiş binalar olursa, bunlar sonradan birkaç kere daha istimlâk edilmektedir.

Üsküdar'dan bakınca Sarayburnu'nun güzelliğini kapayan, Sarayburnu'ndan bakınca da Üsküdar'ın güzelliğini örten Kızkulesi'nin istimlâki için dün emir çıkmıştır. Kızkulesi de istimlâk edildikten sonra, daha başka neresin istimlâk edileceği şimdilik belli değildir.

Kızkulesi istimlâk edilirken, bir yandan da Boğaz sularının seviyesinin indirilmesine başlanmıştır. Bilindiği gibi, şimdiye kadar Karadenizden Marmara'ya doğru daimî bir su akıntısı vardı ve bu akıntı ile Karadeniz suları Marmara'ya, oradan da Akdenize akmakta idi.

Yapılan inceleme sonunda bu akıntının, Karadeniz ile Marmara arasındaki su seviyesi farkından ileri geldiği anlaşılmıştır. Bu akıntı böyle devam edip giderse, günün birinde Karadeniz'in hiç suyu kalmayıp kurumak tehlikesi vardır. İşte bu tehlikeyi önlemek için Karadeniz Boğazındaki suların seviyesi indirilerek, buradan taşınacak sularla Marmara sula-

rının seviyesinin yükreltilmesine başlanmıştır.

Bundan başka, son zamanlarda uskumru sıkıntısı çekilmesinin sebebi de anlaşılmış, bunun Boğaziçi'deki akıntının ileri geldiği, Karadeniz'deki uskumruların akıntının tesiriyle, tutmamıza vakit kalmadan Marmara'ya geçip gittikleri anlaşılmıştır. Boğaziçi sularının seviyesi indirildikten sonra akıntı kalmıyacak, uskumrularımız da kara sularımızdan dışarı çıkamayacaktır. Hattâ, Karadeniz Boğazından alınan sularla, Sarayburnu - Haydarpaşa arasındaki deniz suyu seviyesi yükseltirirse, uskumrularımızın dışarıya gidişi tamamıyla önlenebileceği gibi, akıntı ters istikamete çevrilerek, Marmara'daki, Akdeniz'deki balıkların bile Boğaziçi'ne akmaları temin edilecektir. Böylece her yıl yüzbinlerce liralık balık avlayarak, bunları kokuttuktan sonra, denize daha çok balık dökmemiz mümkün olacaktır.

Boğaziçi sularının seviyesinin indirilmesine dünden itibaren başlanmıştır. Denizcilik Bankasının üç şilebi bu işe tah-

sis edilmiştir. Denizden kovalarla çıkarılan su, su gemilerine, şilepiere, tankerlere doldurulmakta, sonra bu sular, Sarayburnu önüne dökülmektedir. Ancak kovalardan bir kısmının delik olması sebebiyle ilgililer (Devamı var)

ASKER KAÇAĞI ARANIYOR

Bolşehir, (Husufi) — Şehrimizin Eskiçeşme sokağında oturan Fatma adında biri için askerlik şubesi tarafından dâvetiye çıkarılarak, Fatma'nın askere çağırılması üzerine yapılan tahkikat sonunda, askere çağırılan şahsın erkek değil kadın olduğu, 4 çocuğu ve 18 torunu bulunduğu, askerlik çağında değil 78 yaşında bulunduğu ve hayatta değil, Cumhuriyetin ilânından önce ölmüş bulunduğu anlaşılmıştır.

Şimdi, Fatma'nın hakikaten ölüp ölmediği tahkik edilecek, ölmüşse kadın olup olmadığı muayene edilecek, erkekse yaşının hakikaten 78 olup olmadığı tetkik edilecek ve bu tahkikatın neticesine göre Fatma ya silâh altına alınacak, ya hutta serbest bırakılacaktır.

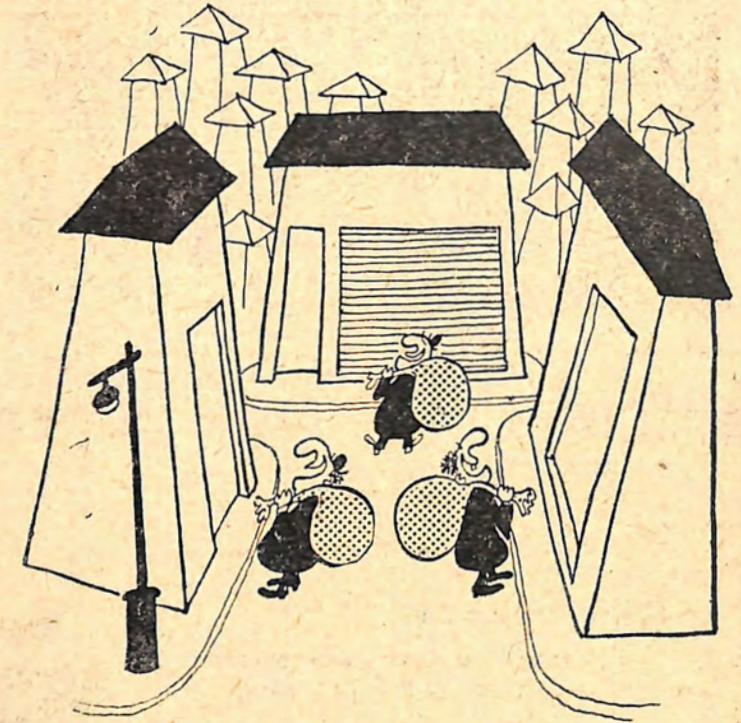
vusturalıyalı bir kıza, Honolulu'daki bir akrabasından bir mektup gelmiştir. Mektubu gönderen şahıs, Honolulu'nun müteber garsonlarından. Gönderdiği mektupta, fotoğraflarını gördüğü memleketimize hayran kaldığını anlatmakta ve yirmi sene önce de yine fotoğraflar gördüğünü, iki fotoğraf arasındaki mukayeseden bariz bir şekilde bir kalkınmaya maruz kaldığımızın anlaşıldığını yazmaktadır. Ayrıca yemeklerimizi de çok beğenmekte, bu yemekleri her ne kadar yemişse de, lezzetini yiyenlerden duyduğunu belirtmektedir.

Mektubu gönderen doğruyu görür zata ya fahrî doktorluk

İNTIHARA TEŞEBBÜS

Fatma adında bir kadın müptelâ olduğu asabi hastalığının tesiri ile bir şişe gazoz içerek intihar etmek istemiş, fakat bünyesi kuvvetli olan kadına bir şişe gazoz tesiri ni gösterememiştir.

Yakında ithalât çoğalacak (Gazetelerden)



Salomon — Haydi, ardiyeler arıyorum, mahzenler arıyorum, gizli depolar arıyorum!...

6 OKKA

Aman da boyacı...

İstanbul'da çıkan gazetelerin aşağı yukarı yüzde doksanı muhaliftir. Bu muhalif gazeteler memleketimizde basın hürriyeti olmadığını iddia ederler.

Geçen hafta içinde Gazeteciler Bayramı vardı. Bu bayramda gazetelerin, basın hürriyetine kavuşmasını yıldönümü kutlandı. Gazeteciler yediler, içtiler, oynadılar, eğlendiler.

Hepsi iyi, hepsi güzel. Yalnız yanlış olan, bir yer meselesi. Basın hürriyeti olmadığını yazıp duran gazeteciler, bu basın hürriyeti bayramını Yeniköy'de kutladılar. Yeri yanlış seçmişler. Yeniköy yerine Boyacıköy olmalıydı.

CALAVERAS'ın meşhur Sıçrayan Kurbağası

BANA Doğu'dan bir mektup yazan arkadaşımın isteğine uyarak bizim ihtiyar Simon'u buldum ve kendisinden Leonidas Smiley hakkında bilgi istedim. İşte neticeyi aşağıya alıyorum.

Doğrusunu isterseniz, Leonidas Smiley'in bir efsane olduğunu, dostumun hiç böyle bir kimseyi tanımadığını sanıyorum. Onun bütün gayesi, ihtiyar Simon'a Smiley ismini hatırlatmak ve bu suretle, onun Jim Smiley hakkındaki bitmez tükenmez ve sıkıcı hikâyesini bana dinlettirmek olduğundan şüpheleniyordum. Hakikaten maksadı bu idiye iste-nilen sonuç elde edilmiş oldu.

İhtiyar Simon'u Angel'deki maden kampının yıkık dökük meyhanesinin barının önünde uyuk-lar buldum. Dazlak kafalı ve şiş-mandı. Yüzünde sade, cana ya-kın ve samimi bir ifade vardı. Kalktı beni buyur etti. Kendisine bir dostumun bir zamanlar buralarda yaşamış olan Rahip Sayın Leonidas Smiley adındaki eski bir çocukluk arkadaşı hakkında bilgi istediğini anlattım. Bu hu-susta beni aydınlatırsa kendisine çok minnettar olacağımı ilâve et-tim.

Simon beni bir köşeye çekti, sandalyesi ile de âdeta oraya sığ-kıstırdı ve aşağıda anlatacağım sıkıcı hikâyesine başladı. Yüzü-nün ifadesi hiç değişmiyor, mono-ton sesinde en ufak bir heyecan eseri sezilmiyordu. Fakat bu u-zun hikâyey anlatırken öyle cid-dî öyle samimi bir hali vardı ki, bunda acayip ve hakikate uyma-yan bir taraf bulmadığı gibi bu-nu âdeta ciddiye alıyor ve çok önemli bir şey gibi görüyordu. Hattâ diyebilirim ki hikâyesinin kahramanlarının bir nükte ve ze-rafet nümunesi olduğuna inanı-yordu.

— Rahip Leonidas Smiley mi de-din? Dür bakalım, buralarda bir Smiley vardı ama o Jim Smiley idi. Galiba 1840 veya 50 yılların-da idi. Bunu iyi hatırlıyor m. Çünkü kampa ilk geldiği zaman büyük kanalın inşaatı henüz ta-mamlanmamıştı. Her ne ise şunu söylüyeyim ki, tanıdığım adamların en garibi idi. Gördüğü her şey üzerine bahse girerdi. Yeter ki karşısında bahsi kabul edecek bir kimse olsun. Fakat müthiş ta-lihli idi. Daima kazanırdı. Mese-lâ bir at yarışı olsun, çok heyecanlanır fakat sonunda daima ka-zanırdı. İki köpek boğuşsa, bah-

Birleşmiş Milletlerde bir «Zirve Toplantısı» yapılacak (Gazeteler)

ZİRVE TOPLANTISI



YAZISIZI.



Kaynana — Rahmetli kocam... Moskof muharebesinde on mîslî düşmana dayanmıştı.
Gelin — Yazık.. Size dayanamadı demek!..

se tutuşurdu, horoz döğüşü olsa bahse girerdi. Bir çit üzerinde iki kuş görse, önce hangisi havala-nacak diye bahse girer, bir kamp toplantısı olsa, rahip Wal-ker hakkında iddiaya girerdi. Çünkü onu oranın en iyi varı o-larak kabul ederdi. Hakikaten öyle idi. Aynı zamanda iyi adamdı da. Hareket etmek üzere bir a-raba görse, gideceği yere ne ka-darda varabileceğini tahmine kal-kışır, kızdırırsanız, arabayı Mek-siko'ya kadar takibeder fakat muhakkak nereye gittiğini ve yol-da ne kadar kaldığını bulurdu

Burada birçok kimse Smiley'i tanımıştır. Onun için hiç bir şe-yin ehemmiyeti yoktu. Her ne ol-ursa olsun bahse tutuşacak bir mevzu bulurdu. Walker'in karısı ağır hastalanmıştı. Hattâ haya-tından bile ümit kesilmişti. Ona yolda rastlayan Smiley, yaklaşı-rak karısının nasıl olduğunu sor-du. Rahip «Çok şükür iyidir, Al-lahın inayetiyle daha da iyi ola-caktır.» deyince Smiley kendini tutamamış ve 2,50 dolara bahse

girerim ki iyileşemiycek» diye cevap vermişti.

O sene Smiley bir kısrak al-mıştı. Çocuklar daima onunla a-lay ederlerdi, çünkü aksırıklı, ök-sürüklü, tıksırıklı, sıska bir hay-vandı. Böyle olmasına rağmen, Smiley bu attan epeyce paza ka-zandı. Daima, ata startta 300 - 400 metre mesafe verirlerdi, ev-velâ atlar, zıplar, aksırır, daima geri kalır, tozu dumana katar, fakat sonra yarışın nihayetine doğru, ne olursa olur, sinirlenir mi ne yapar, yarışı hep bir kafa mesafesi ile kazanırdı.

Sonra, ufak bir buldog köpeği vardı. Gördüğünüz zaman, hiçbir işe yaramaz derdiniz. Hırsız men-deburun biri idi. Ama ortada pa-ra ödenmeğe başladı mı, değişir, sanki bir başka köpek olurdu. Hırsıla solur, bembeyaz dişleri gö-zükürdü. Öbür köpek istediği ka-dar onu ısırsın, bir kaç defa ba-şından savursun ehemmiyeti yok-tu. Bir punduna getirip art baca-ğından yakaladı mı, işler tamam-dı. Tuttuğunu katiyen bırakmaz.

di. O zaman bahis kızışır orta-ya konan paralar bir kaç misli artardı. Smiley bu döğüşlerde da-ima kazanırdı. Tâ ki bir gün ken-disini faka bastırdılar, köpeği arka ayakları olmayan bir kö-pekle döğüştürdüler. Tam son numarasını yapmağa gelince, za-vallı köpek ne olduğunu şaşır- ve döğüşü kazanmak için artık uğraşmadı. Smiley'e kendisini art ayakları olmayan bir köpekle boğuşturduğu için şöyle bir bak-tı, bir köşeye büzüldü ve orada öldü. Zavalı iyi bir köpekti. Adı da Andrew Jackson'du Yaşa-saydı belki de kendi sahasında bir isim yapardı. Çünkü kabiliyetli idi ve kendine göre bir dehası vardı, eminim. Çünkü kabiliyet-siz bir köpek bu şartlar altında katiyen böyle bir döğüş çıkara-mazdı. Bu son döğüşü hatırladık-ça son derece üzülürüm.

Daha sonra, Smiley fare bes-le-di, döğüş horozu besledi, erkek kedi döğüştürdü. Artık herkese bıkkınlık gelmişti. Bir gün bir kurbağa tuttu eve getirdi. Niyeti onu terbiye etmektir. Üç ay hiç bir şey yapmadı. İşi gücü kurba-ğaya sıçramayı öğretmektir. Şa-şarsın, öğretti de. Arkasına bir dokundun mu kurbağa sıçrar ha-vada bir iki takla atar ve sonra tıpkı bir kedi gibi 4 ayağı üstü-ne düşerdi. Daha sonra havada sinek tutmasını öğretti. Bunu o kadar talim ettirdi ki, bir sinek gördü mü, kurbağa bir sıçrayış-ta onu yere çivilerdi. Smiley der-di ki: «Kurbağalara eğitim lâzım. İstedikten sonra onlara herşey öğretebilirsiniz.» Doğrusunu ister-sen hakkı da yok değildi. Onu burada, şu çatı altında hatırlıyo-rum. Daniel Webster'i alır, (Kurbağanın adı bu idi), «Uç Da-niel, hadi uç» diye seslenirdi. Da-niel bir sıçrar tezgâhın üstünde

uçuşan bir sineği yakalar, küt di-ye yere düşerdi. Sonra hiçbir şey olmamış gibi, arka ayağı ile ka-fasını kaşır, sanki bir kurbağa için harikulâde bir hareket yap-mamış gibi lâkayit dururdu. Bü-tün bu kabiliyetine göre de ga-yet mütevazî bir hayvandı. Doğ-ru dürüst atlamaya gelince bu ci-varda onunla boy ölçüşecek hiç bir kurbağa yoktu. Hiç biri bir sıçrayışta onun kadar fazla me-safe katedemezdi. Bu onun en kuvvetli tarafı idi ve Smiley de parası oldukça daima bu kurba-ğa için bahse tutuşurdu. Kurba-ğası ile çok övünürdü. Hakkı da yok değildi hani. Dünyayı dolaş-mış bir çok kimse, hiç böyle bir kurbağa görmediklerini söylüyor-lardı.

Smiley kurbağasını kafes gibi bir kutuda taşırdı; onu bazan şeh-re indirir ve zaman zaman bah-se girerdi. Bir gün kampın ya-bancısı olan bir adam yolda Smi-ley'e rastlar:

— Bu kutuda ne var?

Smiley kayıtsız:

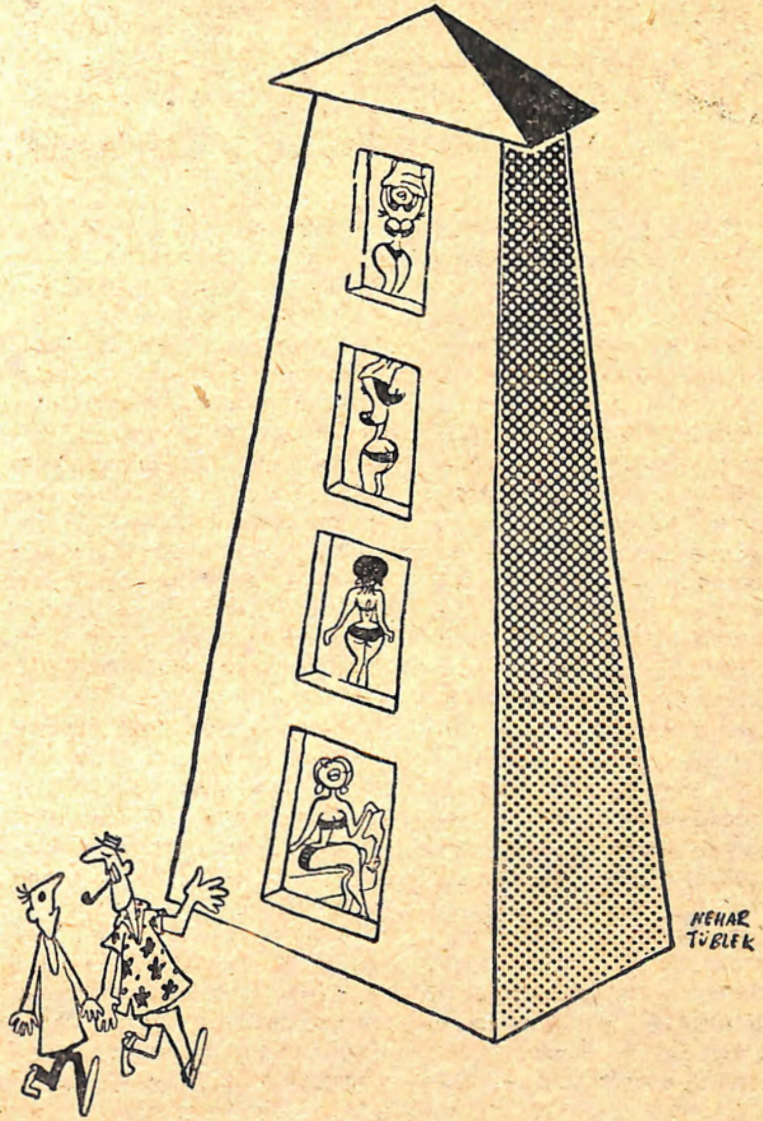
— Belki papağan, kanarya da olabilir. Fakat hiç biri değil, sa-dece bir kurbağa.

Adam kafesi evirir çevirir, «Sa-hi» der, «Peki ama ne işe yarı-yor?»

Smiley hafifçe gülererek: «Ne işe yaradığını bilmem ama, Calave-rastaki bütün kurbağalardan faz-la sıçrar. Adam kafesi tekrar a-fır, iyice içine bakar sonra: «İyi hoş ama» der, «ben onu başka kurbağalardan farklı görmüyo-rum.»

«Sen göremezsin» der Smiley «belki de kurbağadan anlamıyor-sundur, belki tecrüben yok, belki de işin acemisisin. Mamafih ben kendi fikrimden şaşmam ve 40 dolara bahse girerim ki bu kur-bağa Calaveras'taki bütün kur-

Bir televizyon mütchassısı geldi... (Gazeteler)



Mütchassıs — Yooook, evvelâ televizyon programlarınızı yeknesak-lıktan kurtarmanız lâzım...

bağalardan daha uzun atlıyacak-tır.»

Adam bir an durur, sonra şa-fiyane, «Ben buranın yabancısı-yım der, «Zaten kurbağam da yok, Olsa idi bahsini kabul eder-dim.»

Smiley gülererek, «Zarar yok, zarar yok» der «Eğer birkaç da-kika için şu kutuyu tutarsan sa-na da bir kurbağa bulurum.»

Adam kutuyu ahr, 40 dolarını Smiley'in parası yanına kor ve beklemeğe başlar. Smiley gözden kaybolduktan sonra, yavaşça kur-bağayı kutudan alır. Cebinden çı-kardığı ufak bir kaşıkla, ağzını açarak gırtlığına kadar saçma ile doldurur. Bu arada Smiley de, epeyce uğraştıktan sonra bata-klıktan bur kurbağa yakalar geti-rir adama verir, «Hadi hazırsan başhyalım» der. Kurbağaları yan-yana, ayakları bir hizaya gelmek üzere koyarlar, «Bir, iki, üç, hadi atla» diye işaret verirler ve hay-vanların arkalarına hafifçe doku-nurlar. Yeni gelen kurbağa bir hamlede sıçrar, halbuki zavalı Daniel şöyle bir kimıldanır, fa-kat sıçramak ne mümkün. Zaval-lı sanki yere mihlanmış gibi, Smi-ley, şaşırır, üzülür fakat zavalı hayvana ne olduğunu bir türlü anlayamaz.

Öteki adam parayı alıp gider-ken birden döner, «Görüyorsun ya» der, «Ben bu kurbağayı di-ğerlerinden farklı bulmuyorum.» Smiley orada kala kalır. Acaba hayvana ne oldu diye merakla-nır, pek acayip bir hali var. Bu-nun üzerine eğilir, Daniel'i avucu-nun içine alır. «Aman Allahım, bu hayvan en azından beş kilo ge-lir» diye bağırarak zavalıyı baş-aşağı ederek iyicene sallar ve ağ-zından dökülen saçmaları gördük-çe deliye döner, derhal adamın peşinden koşmaya başlar fakat bir türlü yakalayamaz.

Simon daha devam edecekti a-ma, bu anda dışardan biri onu çağırırdı. «Otur biraz bekle, faz-la kalmam» diye söylenerek çık-tı. Pek tabii ben de bunu fırsat bildim. Çünkü Serseri Smiley'in hikâyesi rahip sayın Leonidas Smiley hakkında bana fazla bir şey öğretmiyecekti. Sıvışmayı gö-ze aldım, ama çıkacağım sırada Simon yakaladı ve devam etmek istedi:

«Sonra Smiley kuyruksuz bir inek satın aldı...»

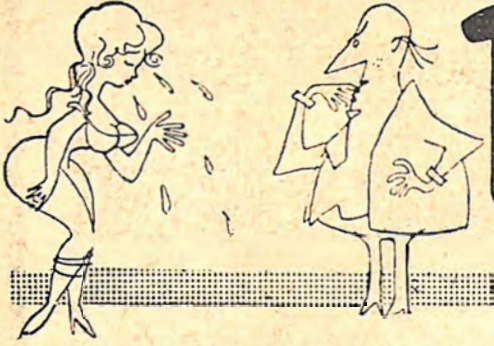
Artık benim dinliyecek ne vak-tim ne de halim kalmıştı. Zaval-lı kuyruksuz ineğin maceraları-nı duyamadan oradan uzaklaştım.

1865

13



YAZISIZI..



Dostlar BASINA

Ş U dünyada, benden daha keyifli mahlûk var mı acaba! Turp gibi vücudum var... Zenginim (Varsın, istifçi filân desinler, aldırmaaa!) Ve etrafım, dişili erkekli, inceli kahlılı, uzunlu kısıllı dostlarla dolu.

Villâmin balkonunda, güneşin altında oturmuş böyle düşünüyordum; Elime bir zarı tutuşturdular. Açıp bir göz attım:

Bre gafil!..

Bir dostun sana çok büyük bir kazık attı, eyvah!..

İmza

Baba Dostu

Bu baba dostu da kim?... Peki o kazıkçı dost kim?... Allah Allah, dostlar içinde kaldık be!.. Kafamı kaşıdım, burnumu sildim; ben bu işi anlarım; bende kafa var, kafa...

O hızla odamdan dışarı fırlamışım. Dışarda eş dost güllüp eğleniyorlardı. Başladım bangır bangır bağırma:

— Bana bakın heeeyt!..

Sus pus oldular.

— İçinizden birinin yediği nane biliyorum. Gelsin ayaklarına kapansın, yoksa karışmam ha!..

Soluya soluya tekrar odama gittim, sandalyeme çöktüverdim: Kimmiş bakalım şu kazıkçı bozuntusu anhyahm.

Dışardakiler birbirlerine girdiler: Fis kos fis kos fis kos..

Az sonra kapının ardında, fındık faresi teldolapta dolaşır gibi bir tıkırtı oldu ve bizim amcazade süklüm püklüm daldı içeri:

— Amcaaaa! Affet beni amcaaaa!

Bende çıt yok: Tıssss!

— Elini ayağın öpeyim amcaaaa!

— Söyle hınzır!

— Düşürdüm zannettiğin o beş bin papeli, cebinden ben aşırımsıtım amcaaaa!

Vurdum tekmeyi gitti..

Dışarda yine fis kos fis kos fis

kos. Bende çıt yok. Tıssss!

Bu defa içlerinden bir başkası, «O, asıl benim af dilememi istiyordu» dedi.

Az sonra bizim oda kapısı yine gıcırdayıp açıldı: Bu defa iki aydın berli gizli gizli kırıştırdığımız şen dul, ezile büzüle arzı endam etti:

— Sevgiliim, sevmek günâh mınn! Kapı arkasında jartiyerim kopmuştuuu o hınzır da dalıverdi içeri, istiyerek olmadım!.. Hiiiiiii!..

Tuttum kulağımdan attım dışarı kâfiri.

Fis kos fis kos fis kos, kâtibim çıkıp geldi. Bu da başka numara:

— A benim velinimetim efendiim!.. Beni as kes biç sucuk yap.. Mendilin olayım efendiim tükür efendiim, sümükür efendiim!..

— Ulan sen ne haltettin?

— Biliyorsunuz efendiim!

— Biliyorum ama sen yine söyle.

— Dört numaralı istif deponu, rakibinize ben haber verdim efendiim!

Hırsımdan, ısırıldım herifi gitti.

Baktım, yooo oynatıcım. He, nfen kapıyı kilitledim.

— Kimse içeri girmesin diye bağırardım, herkes dışardan anlatsın!..

Sonra arka pencereyi açıp hiç kimseye görünmeden atlardım dışarı kaçtım.. Tam bir haftadır villâya uğramıyorum.

Bana birahane, sorhoşlukla bu macerasını anlatan adamı kolumdan tuttum:

— Bir haftadır evine gitmiyor. Sun diye çıktım, olmaz öyle şey, hadi seni evine götüreyim.

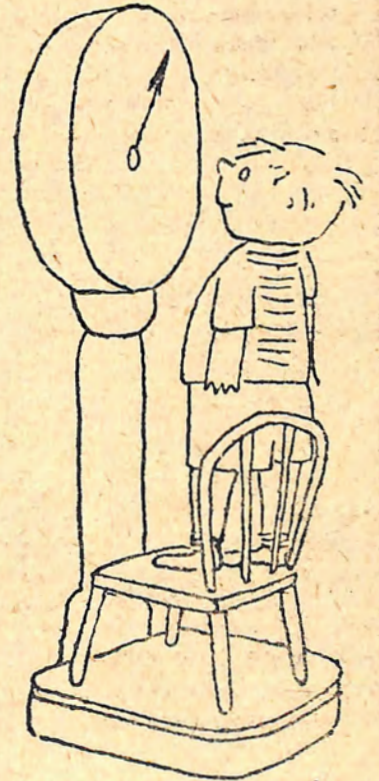
Kol kola girdik, yürüyüp gittik.

— İşte villâ burası dedi.

Bahçeden içeri girdik, daidık villâya...

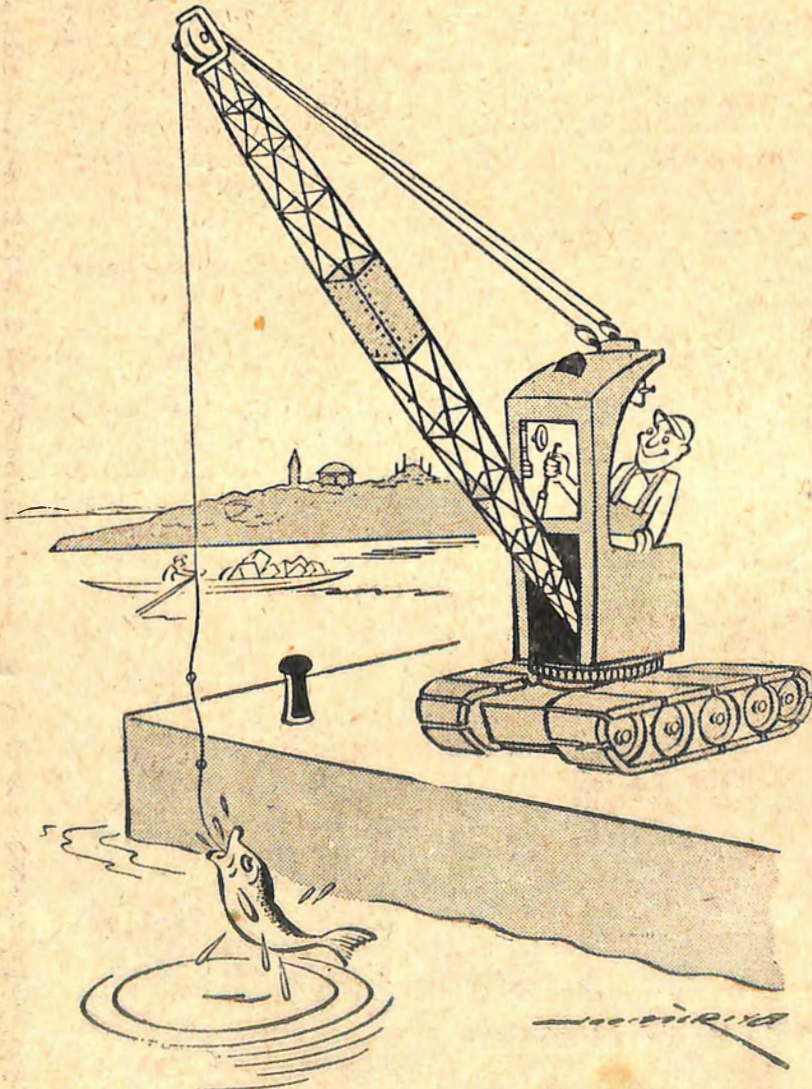
Baktık, kapalı kapı arkasında, eş dost birikmiş ha bre anlatıyorlar. Daha anlatacakları bitmemiş!

BİTİRİM



SENİRAMİS

YAZISIZ!..



YAZISIZ!..

Şirketin sevgilisi!

Büyük bir şirketin müdürü öfkeyle odasından fırladı ve muavinini çağırdı:

— Benim sekreterimle iş saatleri haricinde bir alakamız oldu mu?

— Bir kaç kere beraber yemek yedik ve.. Ama sizin kızacağınızı tahmin etmemiştim..

Müdür onun lâfının devamını dinlemedi ve sırayla aynı soruyu diğer muavinlerine ve bütün memurlarına sordu. Ne yazık ki hepsi karınca karınca sekreter bayanla kaynatmıştı. Nihayet genç ve yeni bir memur çağırıldı. O:

— Hayır, dedî. Sizin sekreterinizde hiçbir cazip taraf görmedim ve onunla iş saatlerinde bile alakadar olmadım.

Müdür sevinçle bağırıldı:

— Tamam. İşte aradığımız adamı bulduk. Haydi dostum, şimdî içeri girin ve sekreter bayana kovulduğunu söyleyin.

MILLETLER GÜLÜYOR

Ah şu prodüktörler!

Adamcağız çok meşhur ve marifetli köpeğini bir prodüktörün yazıhanesine getirmişti. Bu harika köpeğe şöhretiyle mütenasip bir iş arıyordu.

Hayvan sahibinin bir işaretiyle hünelerini göstermeğe başladı. Shakespeare'den gayet zor parçaları ezbera okudu, bir sürü opera ariasını mükemmel bir soprano sesle şakıdı ve türlü marifetler gösterdi. Prodüktör bunları kayıtsız bir tavırla dinledikten sonra:

— Çok iyi, çok iyi, dedi. Şimdi bir de bacaklarını görelim bakalım!

(İtalyan)



ÇUVAL MODASI!

— Yalnız eller ve ayaklar için birer delik açılarak!..

Satış sanatı

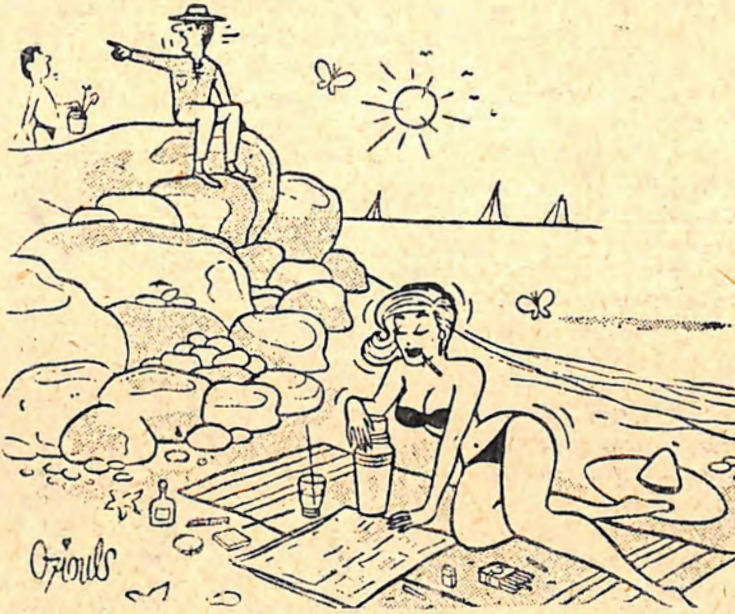
Milwaukee'nin büyük bir lo. kantasının vitrininde büyük harflerle şöyle bir ilân vardı:

«Lâdes kemiği 25 sent» Bu yazının altında küçük harflerle şu kelimeler ilâve edilmişti: «Eti de beraber olursa 4 dolar.»

(Amerikan)



— Demek siz kocamın patro. nusunuz... Ben sizi iriyarı, güçlü kuvvetli bir erkek diye hayal etmişim!..



— Oğlum git uzakta oyna, aşağısı uçurum. Benim bile başım dönüyor!..

Ne iyi adamlar!

Geng kadın bankadan çıkarken arkadaşma:

— Şu banka memurları ne iyi adamlar diyordu. İnsana bu parayla ne yapacaksın? diye soramazlar!

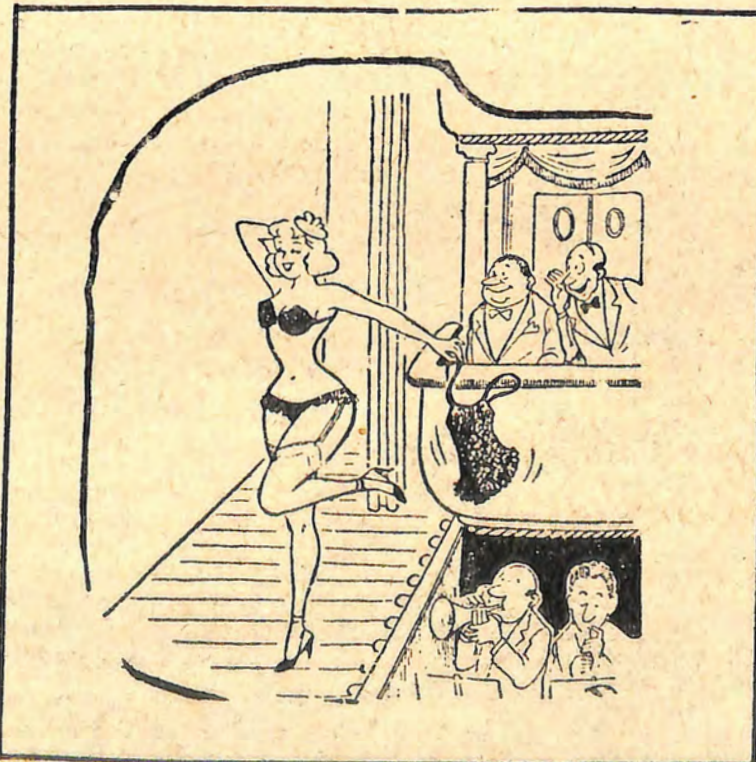
(Amerikan)

Doğum yeri!

İki küçük konuşuyorlardı:

— Ben Paris'te doğdum. Sen nerede doğdun?
— Ben mi? Hastanede.
— Yaa.. vah vah.. Peki, hastalığın neydi?

(Fransız)



— Her zaman böyle kolay soyunmaz... Sen onu kürklerle, elmaslar içindeyken görmelisin!..

Hakikat!

Johnny Malone'ın bütün gayesi gemici olmaktı. On sekiz yaşını geçince bu emeline nail oldu ve Kore Harbine bahriyeli olarak iştirak etti. Gidişinden bir hafta sonra annesine gelen ilk mektubunda şunlar yazılı idi:

— «Sevgili anneciğim,

Bilirsiz öteden beri gemici olmak isterdim. Bu hevesimin en büyük sebebi gemilerin pırıl pırıl ve tertemiz görüntüleri idi. Fakat bugüne kadar kimlerin onları böyle pırıl pırıl ve tertemiz tuttuklarını asla bilmiyordum.

Sevgiler..

Johnny»

(Amerikan)



— Hiç acele etme kızım, benim daha çok vaktim var!..

Hasislik!

M. de P. nin köpeği kaybolmuştu. Fakat M. de P. o kadar hasist ki, yeni bir köpek almaktansa gündüzleri uyuyup geceleri evinin bahçesinde sabaha kadar havlayarak dolaşmağı tercih etti.

(İngiliz)



Yaz tatiline gidemeyince!..



Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU



— 27 —

İşte bu gül goncesi, nasıl olmuş, nerede bulunmuş?.. Herhalde, velinimetin bir yerde görüp meftun olmuş. O gün bu gündür, çırağ gibi yanıp, helâk olmaktadır. Ne kursağına lokma, ne de gözlerine uyku girmiyor. Bu abdi kemterin, ailesile sıkı fıkı görüşürüz. Allah ömürler versin! Hacı Bey, efendimden iyi olmasın, fakire son derece itimat ve iltifat eyler. Kızcağızın bu acıklı halini bana açtı. Acaba baldızı buradan uzaklaştırsam mı? Nereye göndersem? deyü reyimi sordu. Cevap vermezden evvel efendime arz ediyim, dedim. Ne buyurulur, sebebi devletim?

Satılmış, gözlerini iri iri açmış, sordu:

— Ne diyin, İzzet? Gız beni mi sevmiş?

— Hem de ne türlü, velinimet! Aslı han gibi, gözlerinden kanlı yaşlar akıtıyor... Geceleri: «Ah!» ettiğinde kumrularından cevap alıyormuş!

— Amanın! Gız, güzel mi kın?
— Sultan!.. İki gözüm... Hurl.
— Yazuh, be!

— Allah ömrünüzü müzdat eylesin, efendiciğim! Kalbinize göre versin inşallah! Ya? Ben bilirim velinimetimin bir ne merhametli olduğunu...

— Ülen, bu menşur ohur kimin lafları birah!... Nirden görmüş o haspa beni?

— Bilmem iki gözüm. O cihet malûmum değil...

— Suyu de ohutsunlar, be!

— Kime okutsunlar, keremkârim?

— Ülen, memlekâtta hoca mı eskik?

Bu samimî ifadeyi, vergi kâtibi şaka telâkki ediyor, gülümsüyor. du. Mânâlı mânâlı:

— Onu ancak efendim okumalı ki, şifayap olsun... dedi.

— Di bah, soyhaya! Benüm ne ferüm 'var mı?

— Sebebi devletim! Her türlü lâfıfe bertaraf: Bu kızcağzı, Allah için efendime lâyıktır. Bu radethaneye her veçhile münasip bir hatun olur. Bekârlık, hele böyle tarralarda elüm bir haldir. Bekâr adam, değil beşerî ihtiyaçlarını tatmin, çamaşırını yıkatacak, hizmet edecek kadın dahi bulamaz. Yazık değil mi? Maşallah, aslan gibi delikanlısın, şanın, şöhetin, malın, servetin yerinde; irtikbalin açık. Konağın büyüklüğün ziyaretgâhı! Gönlün eğlenmek, evin bakılmak ister. Kaç de-

fa tekrar ettim. Bu konak hanımsız olmaz. Rastgele alacağın kadının da hayırlı mı, hayırsız mı olacağı belli değildir. Bakarsın ki, bir sütü bozuk, besmelesiz haramzadeye düşmüşsün. Dünyayı adamın başına zindan ediverir. O ise ki, kızcağzı, öksüz, kimsesiz, kardeş evine, enişte kapısına rıgırmış, mazlûm mazlûm oturuyor. Sana, üstelik, hayran ve meftun... Daha da söyleyeyim mi?...
— Di!

— Eli de boş değil... Ahlatözü gıftlığının yarışı, aşağı Tersalan değirmeni, dört beş parça tarla, urum mahallerinde bir bap kunduracı dükkânı hep bu kızcağzın... Sandığında, sepetinde, ciha-zı da iğnesine, ipliğine kadar hazır. Allahü âlem beş on mangırcağızı da olsa gerek. Daha, Allah-tan belânı mı istiyorsun be müs-küman?

— Garı, masraflı olur. be! İrahatım gaçar...

— Fesüphanallah!b Velinime-

tim, darılma ve lâkin sen adamı günaha sokarsın. Bir kere, arzettiğim veçhile masraf mevzuu bahis değil. Kızcağzı, rızkını beraberinde getirecek. O kadar ki, eniştesi Hacı Bey. Sen talip olsan da, bakalım böyle sağmal ineği elinden kaçırmağa razı olacak mı? O da ayrı mesele. Zira şimdiye kadar, baldızını istemedik kimse kalmadı. Hepsine de: «Daha küçüktür!..» deyip, ret cevabı verdi. Sen iste bir kere de, uğraşacak benim, ikincisi, iki gözüm... rahatına gelince, sen galiba rahatın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Bu murdar blâkâr hayatına rahatlık denmez. Rahatlık, ahû gibi kızı koynuna almak, tertemiz bir köşkte yatmak, ağız tadı ile yemek yemek, temiz yemek, bir şey düşünmemektir. Bekârlık iyi bir nesne olsaydı, dünyada kimse evlenmez, evlenenler de boşar kurtulurlardı...

— Ülen, İzzet! Gözel diyisin, emme... gız bağa varmaz.

— A, destur! Kim demiş onu?

Demindenberi ki sana vurgun, aşkından helâk oluyor diye tellâl çağırıyorum.

— Eyle ise, iste, baham!

— Ha, şöyle! Allah razı olsun! Bilmeden, büyük sevaba girdin. Müddeti ömründe en mükemmel bir iş gördün, velinimetim. Şimdi, o halde ben varayım da, Hacı Beyin üzerinde müessir olmağa çalışayım. Zira, dedim ya, herif tekin değildir. Baldızının kocaya varmasında değil de, elden ırat ek-silmesine bakalım nasıl ikna edeceğiz?

Bunda da muvaffak olan İzzeti efendi, şimdi de kendi nefsinin düşünmeğe başlamıştı. Hacı Beyi yontacak, ondan bir hayli parasızdıracaktı. Derdi bu idi. Ve işte bunun için gözüküyor, işi suya düşmüş gibi göstermek istiyordu.

El altından, ortalığa da havadiri yaymıştı. Ufacık kasabanın içinde aşağı yukarı, herkes Hacı Beyin, baldızı Emeti hanımı, Satılmış efendiye vermek istediğini ve vergi kâtibini araya koyduğunu biliyordu. Öteki beriki Hacı Beye sormuşlardı:

— Ne o, Hacı Bey? Hayırlı bir haber aldık. Aslı var, inşallah?

O zavallı da:

— Yok canım! Daha öyle bir şey yok!

Demekle beraber, o derece kı-zarmıştı ki, artık havadisin sıhatinden kimselerde şüphe bırakmamıştı. Evden de sıkıştırıyorlardı:

— Hacı Bey! Ne olacak? Bir şeyler söyledin, arkası glemedi. Elâlemin ağzında geziyoruz. Dille-re destan olduk.

Biçare adam, soğuk terler döküyor, mırıldanıyordu:

— Ne yapayım? İzzeti efendi bir daha görünmedi...

— O görünmedi ise, sen git bul da sor... Sıkıştır. Ucunda ölüm yok ya?

Gitti, buldu, sıkıştırdı.

Vergi kâtibi, yarı meyus bir tavırla:

— Ne yapayım? dedi. O kadar uğraştım. Ağzından girip, burundan çıktım... Kandıramıyorum. Memleket memleket değil ki, fesat yuvası! Hangi ağzı kara gitmiş bilmem? Emeti hanımın kız olmadığını söylemişler. O da bunu dolamış parmağına; temcit pilâvı gibi ısıtıp ısıtıp önüme sürüyor.

(Devamı var)

TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI

1958
YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
IKRAMİYELERİ

4 MİLYON
405.000
LİRA

İHAZ MÜHLÜSÜ

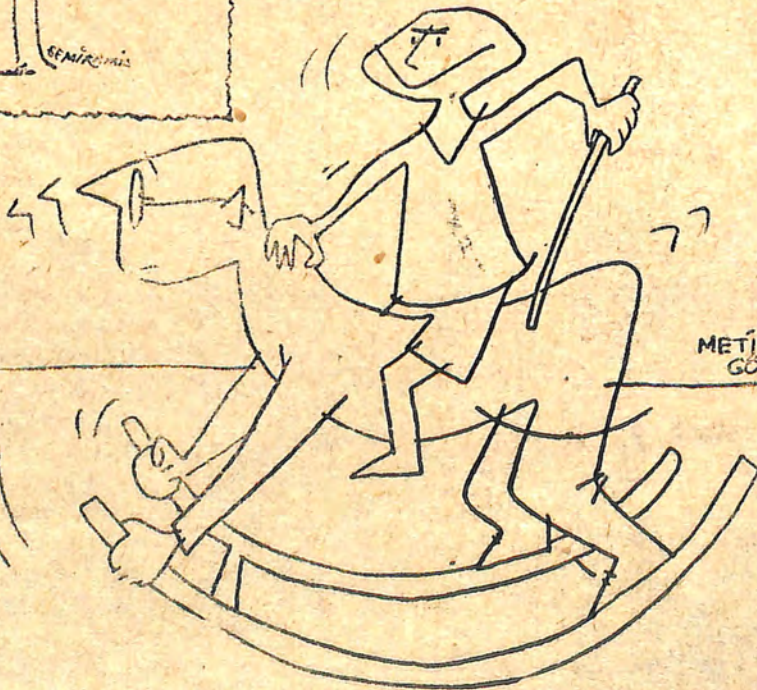


TONY

**bize
göre**



SING



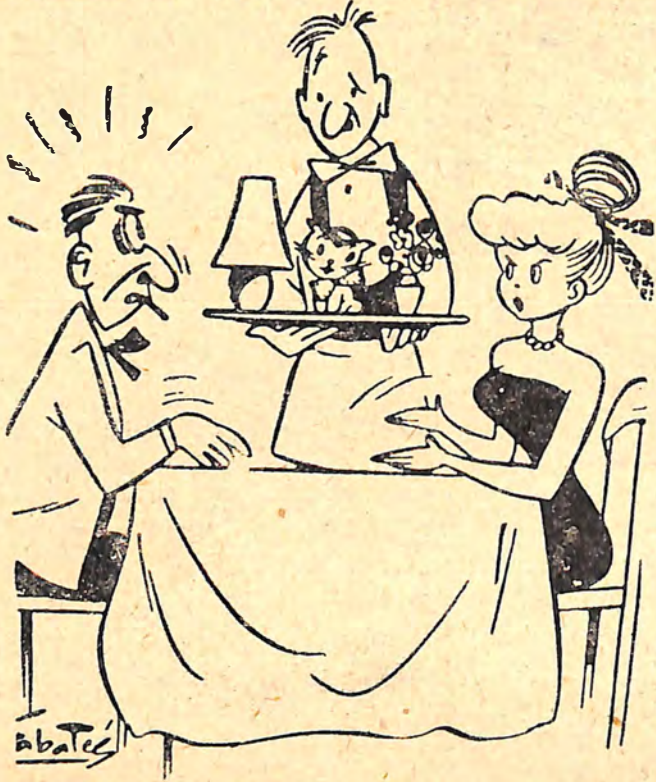
METİN
GÖKÇE

Yıldırım Cetin

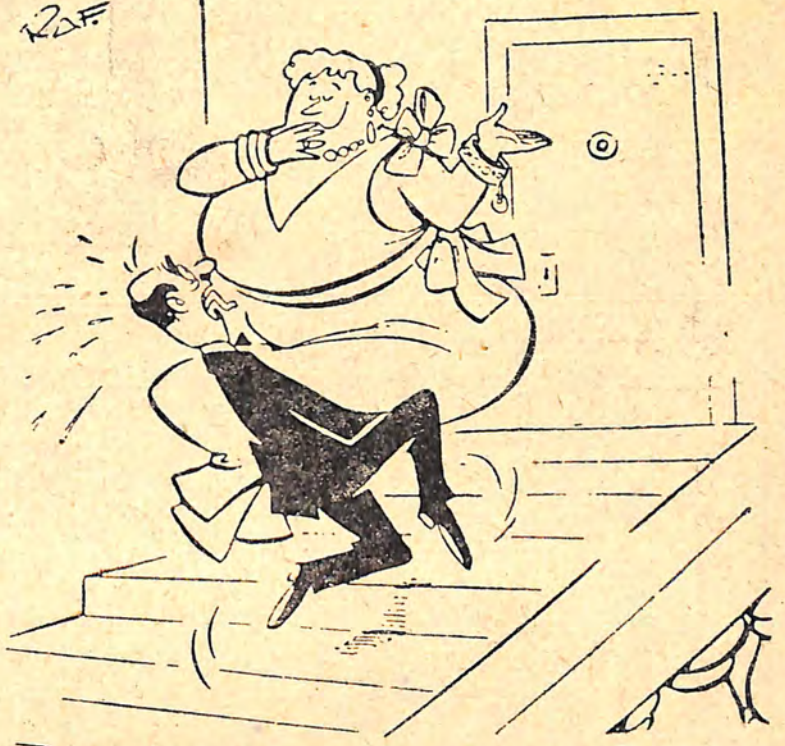


DÜNYA

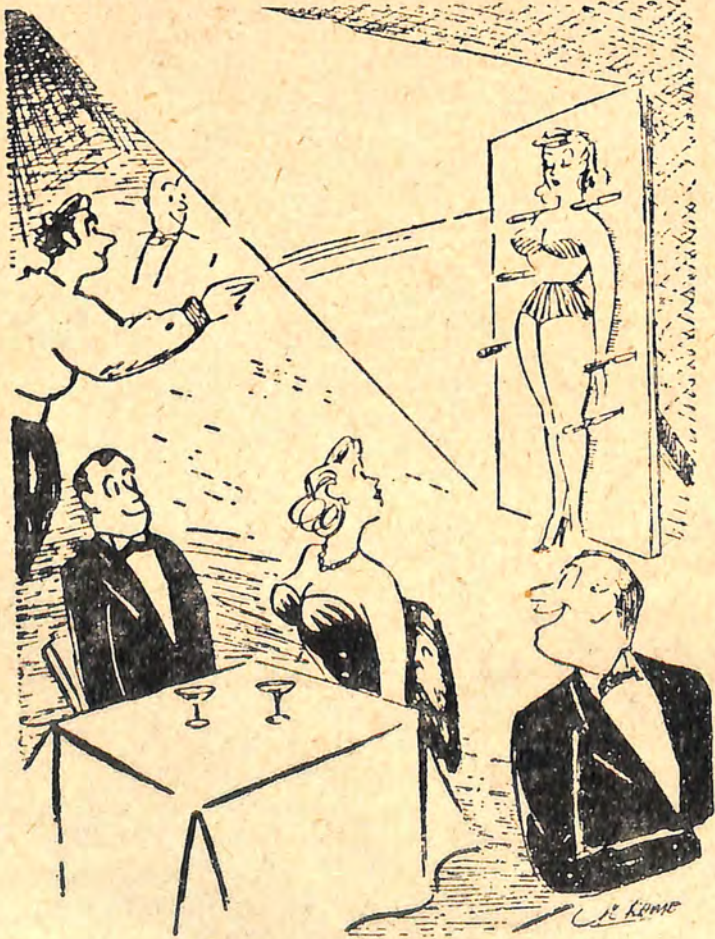
Karikatürleri



-İSTE, SENİN MEŞHUR İNGİLİZCENLE
İSMARLANAN YEMEK BÖYLE OLUR !



-NASIL, EVLENDİĞİMİZ GÜNÜ HATIRLIYOR
MUSUN KOCACIĞIM ?
-UNUTUR MUYUM HIÇ...O ZAMAN YİRMİ
YAŞINDA VE KIRKBEŞ KİLOYDUN !..



-VAY ENAYİ VAY, YİNE SAPLIYAMADI !



PATRON - BAYAN, BURADA ÇALIŞTIKÇA
SOĞAN, SARMISAK YEMEK
YASAK !..



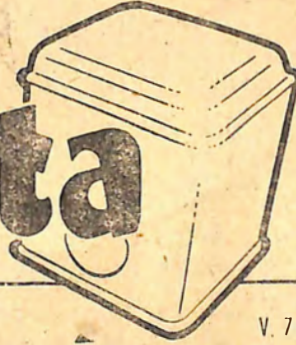
Vitamin! Kalori!

Gıda bitkilerine vitamin ve kalori kaynağını veren güneştir. Bu aynı kaynak, herkesin bildiği gibi, güneşin altında biten nebatların yağları ile imâl edilen VITA'da da vardır.

Üstelik, bütün sena boyunca VITA'ya kâfi miktarda A ve D vitaminleri ilâve edilir. Kalitesi hep aynı, kokusu ve tadı nefis olan VITA'nın esaslı bir hususiyeti daha vardır: hafiftir ve kolay hazmedilir.

En iyinin iyisi yoktur.

Vita



V. 71

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

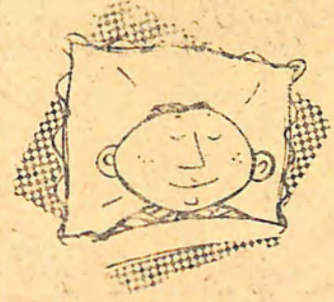
Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

v a r d ır .

Mesut aile!



Baba, rahat uyuyor!



Anne, rahat uyuyor!



Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,

Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya

karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve
hizmetinizdedir!

Sahibi:

YUSUF ZIYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:

NEHAR TÜBLEK

Klotfarer Cad. No. 8-10

Daire: 8

Belediye - İstanbul

Akşam Seneliği 57.5

Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer:

ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:

ŞAKA MATBAASI

Tel: 22 72 99

AKBABA



Dünya güzeli seçilirken
— Dehşeeet... 135!!!..